

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0267/2010

5.10.2010

SPRAWOZDANIE

w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia (sprawozdanie śródkresowe) (2009/2182 (INI))

Komisja Specjalna ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego

Sprawozdawca: Pervenche Berès

RR\833542PL.doc

PE441.228v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	35
STRESZCZENIE	45
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	49

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia (sprawozdanie śródkresowe) (2009/2182 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją decyzję z dnia 7 października 2009 r. w sprawie powołania, uprawnień, składu liczbowego oraz długości mandatu Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego, przyjętą zgodnie z art. 184 Regulaminu,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego (A7-0267/2010),

Przyczyny

1. zauważa, że przyczyny obecnego kryzysu są rozgałęzione, a jego skutki mogą być natychmiastowe albo długoterminowe oraz że przeoczono liczne sygnały ostrzegawcze i niewłaściwie oceniono skalę kryzysu oraz jego wpływ i rozległe skutki;
2. stwierdza, że kryzys, który rozpoczął się w Stanach Zjednoczonych wraz z banką subprimes, sięga korzeniami znacznie wcześniejszego okresu;
3. stwierdza, że światowa nierównowaga, zarządzanie regulacyjne (regulacja i nadzór) i polityka pieniężna – wraz ze specyficznymi czynnikami właściwymi systemowi finansowemu, takie jak złożoność i nieprzejrzystość produktów finansowych, system szybkich zysków i nieodpowiednie modele biznesowe – stanowią trzy główne czynniki przyczyniające się do trwającego obecnie kryzysu finansowego;
4. uważa, że mnożenie się w sektorze finansowym konfliktów interesów, interesów partykularnych (*vested interests*) i przypadków podmiotów „zbyt blisko związanych, by rozmawiać” (*too close to talk*) w niektórych przypadkach przyczyniło się do pogłębienia kryzysu;
5. odnotowuje, że ekspansyjna amerykańska polityka pieniężna sprzyjała nadmiarowi środków płynnych w pogoni za wysoką wydajnością, i stymulowaniu popytu wewnętrznego opartego na kredytach konsumpcyjnych, a zatem na zadłużeniu gospodarstw domowych, jak również sprzyjała wysokim wydatkom publicznym finansowanym dzięki tanemu dostępowi do kapitału;
6. zauważa, że na rynkach finansowych zauważa się zachowania spekulacyjne, polegające na podejmowaniu przez niektórych inwestorów bardzo wysokiego ryzyka, zaakcentowane dodatkowo istnieniem oligopolu w agencjach ratingowych; zauważa, że każda gospodarka rynkowa funkcjonuje najlepiej, jeżeli towarzyszy jej demokratycznie przyjęta, przejrzysta i wielopoziomowa regulacja, przy zdrowej etyce i zasadach moralnych, co sprzyja solidnemu systemowi finansowemu i gospodarstwu, bez szkody dla realnej gospodarki;
7. zauważa, że mnożenie złożonych produktów finansowania pozabilansowego (SPV, CDO, CDS itd.) i mechanizm sekurytyzacji wynikający z nieregulowanego równoległego systemu bankowego zwiększyły, a nie zmniejszyły, ryzyko systemowe; stwierdza, że instytucje skupiające się na oszczędzających i finansujące MSP pokazały swoją wartość;
8. uważa, że strukturom zarządzania finansowego i gospodarczego istniejącym przed wybuchem kryzysu, czy to na szczeblu światowym czy w Stanach Zjednoczonych, czy też w Unii Europejskiej, brakowało spójności i jednolitości ze względu na rozdział nadzoru makro- i mikroostrożnościowego, zbyt skłaniały się one na oddolnym mikroostrożnościowym nadzorze nad instytucjami finansowymi oraz na kontroli nad krajowymi wskaźnikami makroekonomicznymi, zaniedbując systemową ocenę finansowych i makroekonomicznych zmian, które wymagałyby nadzoru nad wzajemnymi powiązaniem między instytucjami finansowymi i między krajami;

9. uważa, że wobec zmian klimatu, utraty różnorodności biologicznej i wyczerpywania się zasobów naturalnych brak modelu produkcji, dystrybucji i konsumpcji w większej mierze opierającego się na zasadach zrównoważonego rozwoju zalicza się do głęboko sięgających przyczyn kryzysu;
10. stwierdza, że globalizacja nie łączyła się z pojawieniem się czy równoległą ewolucją struktur ładu światowego towarzyszących integracji rynków, w szczególności w odniesieniu do globalnej równowagi lub jej braku i do rynków finansowych, i postrzega proces G20 jako krok w prawidłowym kierunku, lecz podkreśla, że potrzebna jest skuteczna reprezentacja stanowiska UE w grupie G20;
11. stwierdza, że Unia Europejska uznała swobodny przepływ kapitałów, zgodnie z przepisami traktatów o Unii Europejskiej, w lipcu 1990 r., co przyczyniło się do rozwoju gospodarczego; zauważa jednak, że swobodnemu przepływowi kapitału nie towarzyszyła harmonizacja podatków od oszczędności, odpowiednia regulacja transgraniczna lub nadzór na szczeblu europejskim;
12. potępia fakt, że zasady paktu stabilności i wzrostu nie zawsze były przestrzegane w przeszłości i zauważa, że występują znaczące nierówności pomiędzy gospodarkami państw strefy euro;
13. zauważa, że brak odpowiedniej regulacji i solidnego nadzoru oraz całkowity brak instrumentów zarządzania sytuacjami awaryjnymi na wypadek kryzysu bankowego wykazał, jak długą drogę Unia Europejska musi jeszcze przejść, by wprowadzić mechanizmy nadające się do zarządzania wyzwaniami politycznymi związanymi z posiadaniem rynku wewnętrznego i zintegrowanego systemu finansowego; zauważa w szczególności brak mechanizmu na wypadek bankructwa wykraczającego poza granice państwowe;

Skutki

14. stwierdza, że deficyt publiczny w Unii Europejskiej wzrósł z 2,3% PKB w 2008 r. do 7,5% w 2010 r. i z 2% do 6,3% w strefie euro według Eurostatu, przy czym współczynnik długu publicznego wzrósł z 61,6% PKB w 2008 r. do 79,6% w 2010 r. w Unii Europejskiej i z 69,4% do 84,7% w strefie euro, w dwa lata niweczając blisko dwie dekady starań na rzecz konsolidacji budżetowej w niektórych państwach członkowskich; ubolewa nad takim niekorzystnym rozwojem wydarzeń, gdyż sprawi on, że stawienie czoła bezrobociu i wyzwaniom demograficznym będzie tym trudniejsze;
15. uważa, że sytuacja europejskich finansów publicznych była zła już przed kryzysem: od lat 70. poprzedniego stulecia dług publiczny państw członkowskich powoli rósł w efekcie różnych okresów spowolnienia gospodarczego; stwierdza, że koszt planów naprawy gospodarczej, spadek wpływów z podatków i rosnące wydatki na ochronę socjalną spowodowały pogłębienie się długu publicznego i jego udziału w PKB wszystkich państw członkowskich – chociaż w niejednakowym stopniu;

16. uważa, że nie są jeszcze widoczne wszystkie skutki kryzysu i że nie można wykluczyć ponownej zapaści, ponownego wystąpienia recesji, w szczególności z uwagi na rozmiar bezrobocia;
17. zauważa, że wywarł wpływ na zatrudnienie w całej UE, chociaż jego spadek został ograniczony średnio do 1,9% w UE-27., i że negatywne skutki dla zatrudnienia będą jeszcze widoczne z uwagi na występujące zwykle przesunięcie czasowe pomiędzy koniunkturą gospodarczą a rynkiem pracy; podkreśla, że Komisja szacuje, iż w 2010 r. wskaźnik bezrobocia w UE zbliży się do 11%, co będzie miało poważne konsekwencje dla siły roboczej w UE;
18. stwierdza, że społeczne skutki kryzysu różnią się w zależności od państwa członkowskiego: o ile poziom bezrobocia wynosi średnio 10% ludności, w niektórych krajach sięga 20%, z czego 40% to młodzi ludzie, co podkreśla znaczenie usprawnień strukturalnych koniecznych w niektórych krajach;
19. uważa, że chociaż istotna jest polityka redukcji długu, to szybka konsolidacja finansów publicznych nie powinna odbywać się kosztem systemów ochrony socjalnej i usług publicznych, ponieważ ich rola jako automatycznych stabilizatorów i amortyzatorów kryzysu została zasadnie uznana; zauważa, że zwiększenie skuteczności ochrony socjalnej i usług publicznych może jednocześnie poprawić wydajność gospodarczą oraz jakość usług; uznaje, że nieosiągnięcie odpowiedniej równowagi mogłoby doprowadzić do długotrwałego słabego wzrostu gospodarczego, któremu towarzyszyć będzie utrzymujące się bezrobocie, a w konsekwencji nieuchronna erozja światowej konkurencyjności Europy;
20. stwierdza, że wysoki poziom bezrobocia pociąga za sobą nie tylko koszty społeczne, lecz również wysokie koszty gospodarcze, ponieważ osoba bezrobotna w niewielkim stopniu napędza popyt wewnętrzny, płaci niższe podatki i składki społeczne; zauważa, że zwiększa to spoczywające na osobach pracujących obciążenia w postaci wyższych podatków oraz obciążenia dla przyszłych pokoleń, w postaci wyższego zadłużenia;
21. stwierdza, że w oparciu o dane z 2007 r. (ostatnie znane dane), czyli pochodzące z okresu przedkryzysowego, w Unii Europejskiej jest 30 mln ubogich pracowników, a zgodnie z ostatnimi danymi 79 mln ludzi żyje poniżej granicy ubóstwa, a ich liczba prawdopodobnie od tego czasu wzrosła;
22. stwierdza, że oprócz bezrobocia, kryzys wywarł wielowymiarowy wpływ społeczny, powodując między innymi pogorszenie się warunków pracy, zwiększenie trudności w dostępie ludności do podstawowych potrzeb i usług, zwiększenie bezdomności, nadmierne zadłużenie i wykluczenie finansowe;
23. zauważa, że jak w przypadku każdego kryzysu, ten obecny wywiera negatywne skutki na wzrost gospodarczy i zatrudnienie, dotykając w pierwszej kolejności osoby najbardziej narażone, w tym młodych ludzi, dzieci i kobiety, a także mniejszości etniczne i imigrantów;

24. podziela obawy dotyczące procykliczności zasad regulacyjnych, ostrożnościowych, rachunkowych i podatkowych, które zwiększają wahania rynkowe nierozłącznie związane z funkcjonowaniem gospodarki rynkowej;

Reagowanie

25. przyjmuje do wiadomości, że ratowanie sektora bankowego przez rządy stanowi jedynie część kosztów, którymi kryzys finansowy obciąży społeczeństwo, podczas gdy koszty związane z recesją i wzrostem długu publicznego będą znaczne, straty wyniosą prawdopodobnie 60 trylionów dolarów w skali światowej;
26. zauważa, że kryzys doprowadził do drastycznego wzrostu pomocy państwa w wyniku przyjęcia tymczasowych ram pomocy państwa, i ubolewa z powodu ewentualnych szkodliwych skutków dla utrzymania jednakowych warunków działalności w Europie; wzywa Komisję do objęcia zdecydowanego przewodnictwa w zwalczaniu protekcyjizmu i zakłóceń konkurencji;
27. aprobuje niekonwencjonalne środki wprowadzone przez EBC i krajowe banki centralne w ciągu ostatnich dwóch lat w celu wspomoczenia w państwach członkowskich banków zagrożonych bankructwem z powodu niespotykanego wysokiego poziomu toksycznych aktywów; z zadowoleniem przyjmuje szczególnie fakt, że klientom tych banków udzielono gwarancji wkładów, podkreśla jednak potrzebę stopniowego wycofywania niekonwencjonalnych środków w celu zapobieżenia nieuczciwej konkurencji w sektorze bankowym;
28. przypomina, że w październiku 2008 r. Unia Europejska przyjęła europejski plan naprawy gospodarczej wynoszący 1,6% jej PKB, podczas gdy w Chinach było to 5%, a w Stanach Zjednoczonych 6,55%;
29. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Radę ds. Gospodarczych i Finansowych w dniu 10 maja 2010 r. planu stabilizacyjnego opiewającego na 750 mld EUR, który ustanowił mechanizm stabilności finansowej umożliwiający stawienie czoła ryzyku niewypłacalności państwa, częściowo wykorzystując art. 122 TFUE jako podstawę prawną tego planu; podkreśla, że decyzje Rady wchodzące w skład pakietu ratunkowego podejmowane bez konsultacji z Parlamentem cechują się deficytem demokratycznym i brakiem odpowiedzialności; wzywa do tego, aby Parlament uczestniczył w charakterze współustawodawcy w tworzeniu przyszłych wniosków i decyzji dotyczących wychodzenia z kryzysu;

Krajowe plany naprawcze

30. wyraża ubolewanie z powodu skromnego poziomu koordynacji między poszczególnymi krajowymi planami naprawczymi, gdyż efekt mnożnikowy i potencjał dźwigni koordynacji na szczeblu UE z dużym prawdopodobieństwem przewyższyłyby efekt, jaki można uzyskać przez planowanie oparte w znacznej mierze na szczeblu krajowym, obarczone ryzykiem wzajemnej sprzeczności; wzywa do podkreślenia aspektów europejskich w przyszłych planach naprawczych i w zakrojonych na dużą skalę inwestycjach;

31. zwraca się do Komisji o sporządzenie bardzo szczegółowego bilansu skuteczności krajowych pakietów na rzecz ratowania banków oraz krajowych i europejskich planów naprawczych przyjętych jesienią/zimą 2008-2009 r. pod względem celów Unii w perspektywie długo- i krótkoterminowej, w tym dokonanie gruntownej analizy konsekwencji zmienionych mechanizmów udzielania pomocy państwa, przyjętych w odpowiedzi na kryzys, a także w odniesieniu do konkurencji i utrzymania jednakowych warunków działalności w Europie, reformy finansowej i tworzenia miejsc pracy;
32. zauważa, że niektóre państwa członkowskie, zwłaszcza te, które otrzymały wspólnotową pomoc na rzecz wsparcia bilansu płatniczego, w rzeczywistości nie mają możliwości stworzenia prawdziwych krajowych planów naprawczych zawierających elementy pozwalające na pobudzenie wzrostu i zatrudnienia, gdyż do 2012 r. wszystkie rozwiązania ograniczają się do cięć w wydatkach publicznych, podwyższania podatków i zmniejszania długu publicznego;

Przyszłość – Europa i jej wartość dodana

33. uważa, że Unia nie może być jedyną zintegrowaną przestrzenią, gdzie kwestia energii, a zwłaszcza koszyka energetycznego, nie byłaby uznawana za kwestię strategiczną na jej terytorium i w stosunku do jej partnerów; uważa, że działania w tej dziedzinie muszą być prowadzone w UE w oparciu o bliską współpracę między Komisją, państwami członkowskimi i odpowiednimi sektorami przemysłu, aby zagwarantować państwom członkowskim dostawy źródeł energii, takich jak ropa i gaz, za pośrednictwem różnorodnej sieci rurociągów, mianowicie przez negocjacje umów na dostawy i organizowanie możliwości magazynowania oraz finansowanie i koordynowanie badań w zakresie nowych źródeł energii i ich rozwoju w ramach wszystkich odnośnych programów, np. 7. programu badań na lata 2007-2013 oraz jego późniejszych, uaktualnionych wersji;
34. proponuje, by Komisja przejęła pełną odpowiedzialność za zapewnianie pilotażu i finansowania projektów, zwłaszcza w następujących dziedzinach:
 - nowe inwestycje w badania, rozwój i rozwijanie energii odnawialnych, w wydajność energetyczną, w szczególności w europejskich budynkach, oraz w wymiarze bardziej ogólnym w wydajne wykorzystywanie zasobów,
 - wzmocnienie europejskiej sieci energetycznej przez połączenie sieci krajowych i rozprowadzanie energii z wielkich centrali produkcji energii odnawialnej do konsumentów, jak również wprowadzenie nowych form magazynowania energii oraz europejskiej „supersieci” wysokiego napięcia prądu stałego (HVDC);
 - utworzenie publicznej sieci szybkiej kolei umożliwiającej połączenie wschodu z zachodem i północy z południem Unii wraz z planami ułatwiającymi inwestycje w taką infrastrukturę oraz krytyczną infrastrukturę publiczną;
 - zapewnienie szybkiego dostępu do Internetu w całej Unii, gwarantujące szybką realizację agendy cyfrowej UE, i zapewnianie wszystkim obywatelom niezawodnego i bezpłatnego dostępu do sieci;

- zapewnienie wiodącej roli UE w dziedzinie e-zdrowia;
 - dopracowanie pojazdów elektrycznych oraz stworzenie dotyczących ich wspólnych norm;
35. uważa, że o ile istnieje porozumienie co do tych elementów rządzenia i działania Unii w dziedzinach objętych podziałem uprawnień i działaniami uzupełniającymi, o tyle Unia musi wyposażyć się w środki, między innymi finansowe, na miarę takiej strategii;

Kontrola finansowa i nadzór finansowy

36. przypomina, że ostatecznym celem systemu finansowego jest dostarczanie stosownych instrumentów oszczędnościom i przeznaczanie tych ostatnich na inwestycje wspierające gospodarkę realną i będące generatorem wydajności ekonomicznej, pokrywając część ryzyka przedsiębiorstw i gospodarstw domowych, w celu optymalizacji warunków długoterminowego finansowania emerytur i w celu tworzenia miejsc pracy, tak jak to czynią np. regionalne i lokalne banki detaliczne; zauważa, że ta funkcja jest szczególnie ważna w kontekście odnowy sposobu wzrostu, który wymaga znacznych inwestycji w czyste technologie; podkreśla, że rozwój finansowy musi służyć równości przez rozszerzenie, w warunkach wystarczającego bezpieczeństwa, dostępu do kredytu i ubezpieczenia na te warstwy społeczeństwa, które są od niego; kładzie nacisk na fakt, że celem reformy regulacji finansowych nie może być jedynie zapewnienie stabilności finansowej, lecz musi ona uwzględnić cele wynikające ze zrównoważonego rozwoju;
37. stwierdza, że kryzys ten wyznacza granice systemu opartego na samoregulacji i nadmiernej ufności w zdolność podmiotów rynkowych w sektorze finansowym i agencji ratingowych do dokonywania każdorazowo prawidłowej oceny ryzyka i właściwego zarządzania ryzykiem oraz unikania pokusy nadużycia;
38. z zadowoleniem przyjmuje obecne propozycje Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego (BCBS) oraz rolę, jaką odgrywa ta instytucja, lecz mając na uwadze, że uniwersalne podejście byłoby szkodliwe dla instytucji finansowych w UE, przepisy należy wprowadzić w życie zgodnie z ustalonym harmonogramem i przedstawić propozycje na podstawie szczegółowych ocen ich wpływu na stopień w jakim instytucje finansowe służą realnej gospodarce i społeczeństwu; podziela obawy związane z właściwym poziomem wymogów kapitałowych i długością okresów przejściowych;
39. zauważa, że przejrzystość sprawozdań finansowych zarówno w przypadku przedsiębiorstw, jak i państw członkowskich jest konieczna, aby odbudować zaufanie; wzywa zatem Komisję do zbadania przypadków wykorzystywania transakcji pozabilansowych, niepokrytych zobowiązań publicznych oraz rozpowszechnienia się spółek celowych i spółek specjalnego przeznaczenia oraz do rozważenia możliwości ograniczenia ich wykorzystania lub wprowadzenia wymogu obowiązkowych oświadczeń w publikowanych sprawozdaniach finansowych;
40. zauważa, że kryzys uwidoczniał główne usterki systemu nadzoru; wzywa do zmniejszenia możliwości arbitrażu regulacyjnego na szczeblu światowym za pomocą stanowczych porozumień zawartych na szczeblu grupy G20 i w ramach Unii

Europejskiej, oraz do zniesienia takich możliwości, o ile to możliwe, przez stosowanie wspólnych przepisów w sprawie usług finansowych;

41. uważa, że należy zlikwidować luki w przepisach, które umożliwiły filiom zagranicznych instytucji finansowych dokonywanie licznych niepodlegających przepisom transakcji w UE;
42. stwierdza, że w chwili obecnej międzynarodowe przepisy dotyczące zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym są niewystarczające; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych wniosków w sprawie unijnych ram transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze finansowym, uwzględniających inicjatywy przyjęte przez międzynarodowe organy, takie jak G20 i MFW, aby zapewnić wszystkim takie same warunki na całym świecie;
43. zauważa, że normy, między innymi przy użyciu „wartości godziwej”, mają charakter procykliczny w ramach wpływu na podejmowanie decyzji, zwłaszcza w instytucjach finansowych, które nadmiernie na nich polegały; zauważa, że ten problem można zaobserwować również w przypadku niektórych zasad regulacyjnych, ostrożnościowych i podatkowych;
44. jest świadomy szczególnych problemów związanych ze znaczną częścią sektora bankowego i ubezpieczeniowego posiadanych przez instytucje zagraniczne w wielu nowych państwach członkowskich;
45. zauważa konieczność znalezienia równowagi między potrzebą podejmowania działań pomagających zachować stabilność finansową a potrzebą utrzymania zdolności banków do udzielania kredytów podmiotom gospodarczym; system bankowy musi być zdolny do wypełniania swoich podstawowych zadań w normalnej sytuacji, jak i podczas kryzysu;
46. stwierdza, że rozmiary instytucji finansowych i ich odpowiednie bilanse spowodowały wprowadzenie koncepcji „zbyt duże, aby ogłosić upadłość”; w związku z tym wzywa Komisję, żeby wymagała od banków sporządzenia „testamentu”, w którym szczegółowo zostanie określona ich uporządkowana likwidacja w przypadku kryzysu;
47. z zadowoleniem przyjmuje znaczącą rolę Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w ramach Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ESRB), znacznie przyczyniającą się do osiągnięcia stabilności finansowej w Unii Europejskiej;
48. podkreśla konieczność wprowadzenia nowych standardów dla danych statystycznych dotyczących sektora finansowego, co usprawni monitorowanie ryzyka i poprawi zdolności Komisji Europejskiej w zakresie nadzoru;
49. pragnie sprzyjać innowacjom finansowym, pod warunkiem że umożliwią one opracowanie przejrzystych instrumentów służących finansowaniu użytecznych innowacji technologicznych, długoterminowych inwestycji, emerytur, zatrudnienia i ekologicznej gospodarki; oczekuje na dalsze działania UE w dziedzinie innowacyjnego finansowania w celu zmobilizowania długoterminowych oszczędności na rzecz

zrównoważonych, strategicznych inwestycji długoterminowych oraz rozszerzenia dostępu do usług finansowych;

50. ponownie potwierdza, że ogromne znaczenie ma system nadzoru i uregulowań, który nie pozwala pominąć w rejestrach żadnej transakcji finansowej i żadnego instrumentu finansowego; nalega, aby fundusze hedgingowe podlegały takim samym przepisom, jak wszelkie inne fundusze inwestycyjne; podkreśla, że nadzór i regulacje muszą dotyczyć działań spekulacyjnych na rynkach finansowych, aby ograniczyć i powstrzymać spekulacje w odniesieniu do krajów, walut i gospodarek;
51. uważa, że niewystarczający ład korporacyjny w instytucjach finansowych przyczynił się do powstania kryzysu i że należy się nim zająć, aby dopilnować tego, by komisje ds. oceny ryzyka były w gotowości operacyjnej i były skuteczne, członkowie rad dysponowali wystarczającą wiedzą na temat produktów danej instytucji, a zarząd i dyrektorzy niewykonawczy ponosili odpowiedzialność za dostosowanie interesów inwestorów i pracowników do strategii kompensacyjnych;
52. zauważa brak wartości i zasad etycznych w zachowaniu niektórych podmiotów na rynkach i w instytucjach finansowych; podkreśla, że instytucje i rynki finansowe muszą w sposób zintegrowany uwzględnić – w ramach ciążącej na nich odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw – interesy wszystkich zaangażowanych stron, takich jak klienci, udziałowcy i pracownicy;
53. uważa, że rozróżnienie instytucji finansowych musi być dokonywane w oparciu o wystarczająco rozbudowany zestaw kryteriów dotyczący ryzyka systemowego, zwłaszcza w obrębie Unii; uważa, że kryteria te prowadzą do stwierdzenia, w ilu państwach członkowskich działają takie instytucje, a także ich wielkości, a najważniejsza jest zdolność tej czy innej instytucji do zakłócenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, tym bardziej że przedmiotowy kryzys pokazał, iż duża wielkość była tylko jednym z kilku czynników powodujących ryzyko systemowe;
54. uważa za niezbędne, żeby Unia Europejska uwzględniła konieczność utrzymania i rozszerzania różnorodności struktury jej sektora finansowego do określania nowych reguł i jest zdania, że gospodarka europejska potrzebuje solidnej sieci banków regionalnych i lokalnych, takich jak banki oszczędnościowe i spółdzielcze; uznaje zarazem, że różne banki dysponują specjalistyczną wiedzą w różnych obszarach i różnymi głównymi kompetencjami; zauważa, że pluralizm dowiódł swej wartości podczas kryzysu finansowego i przyczynił się do stabilności, a jednolitość może doprowadzić do słabości systemowej;
55. wzywa do przywrócenia roli tradycyjnego kierownika banku, który znając charakter, osiągnięcia i plan biznesowy wnioskodawców zwracających się o pożyczkę, może podejmować oszacowane ryzyko w oparciu o własną wiedzę, zgodnie z przepisami UE, takimi jak zasady dotyczące rynków instrumentów finansowych i dyrektywy dotyczące kredytów konsumpcyjnych, które przewidują informowanie i ochronę konsumenta;
56. podkreśla, że w celu ożywienia i odblokowania przepływu kredytów do spółek i osób indywidualnych należy określić długoterminowe rozwiązania trudności związanych z

ogromnym rozmiarem długu prywatnego, jakie napotykają zarówno gospodarstwa domowe, jak i przedsiębiorstwa;

57. wzywa do zwiększenia przejrzystości w relacjach między państwami członkowskimi oraz w ich relacjach z najważniejszymi instytucjami finansowymi;
58. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji z dnia 2 czerwca 2010 r. i uważa, że model działania (business model) agencji ratingowych może prowadzić do konfliktu interesów, ponieważ agencje te są wykorzystywane do określania siły finansowej przedsiębiorstw, które im płacą, a ich model nie pozwala na ocenę makroekonomicznych elementów podjętych decyzji; zdaje sobie sprawę, że agencje ratingowe przyczyniły się do kryzysu z uwagi na to, że oferowane przez nie bodźce były tworzone w sposób szkodliwy, co w dużym stopniu wynikało z braku konkurencji; proponuje przeprowadzenie badań nad rzetelnością systemu, w którym inwestorzy i oszczędzający płaciliby za dostęp do potrzebnych im informacji;
59. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badania wykonalności i wpływu utworzenia europejskiej publicznej i niezależnej agencji ratingowej i uważa, że niezależne trybunały obrachunkowe powinny wnieść czynny wkład w ocenę zadłużeń państwowych; jest zdania, że taki rozwój sytuacji doprowadziłby do pożądanego pluralizmu norm odniesienia; uważa, że zwiększona konkurencja na rynku ratingów mogłaby polepszyć ich jakość;
60. wzywa Komisję do przeanalizowania propozycji dotyczących prawa głosu akcjonariuszy polegających na polepszeniu przejrzystości związanej z tożsamością i strategią akcjonariuszy oraz sprzyjaniu inwestycjom długoterminowym;

Zarządzanie w UE

61. uważa, że Europejczycy spodziewają się, że w czasach kryzysu gospodarczego i społecznego odpowiedzialność, obowiązkowość i solidarność będą zasadami przewodnimi przy podejmowaniu decyzji na szczeblu europejskim;
62. stwierdza, że przez dziesięciolecia przed kryzysem wiele europejskich krajów odnotowywało słaby wzrost gospodarczy i wysokie bezrobocie z uwagi na brak zdolności w niektórych państwach członkowskich do przeprowadzenia reformy gospodarki w kierunku gospodarki opartej na wiedzy i przywrócenia jej konkurencyjności na rynkach międzynarodowych, a także z uwagi na niski popyt wewnętrzny; stwierdza, że Europa potrzebuje bardziej przejrzystych i sprawnych rynków finansowych oraz wyższego wzrostu gospodarczego, który sprzyja wysokiej jakości zatrudnieniu i integracji społecznej;
63. sprzyja wprowadzeniu podatku od transakcji finansowych, z którego dochody poprawiłyby funkcjonowanie rynku dzięki ograniczeniu spekulacji i przyczyniłyby się do finansowania światowych dóbr publicznych oraz ograniczenia deficytów publicznych; uważa, że taki podatek powinien być ustalony w oparciu o jak najszerszą podstawę lub, w przypadku jej braku, podatek od transakcji finansowych powinien być wprowadzony jako pierwszy krok na szczeblu UE; wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia studium wykonalności uwzględniającego takie same warunki i do

wystąpienia z konkretnymi wnioskami legislacyjnymi;

64. zauważa, że Unia Europejska ma większe trudności z wyjściem z kryzysu niż inne regiony świata, w dużej mierze z powodu niedostosowanych do sytuacji reakcji politycznych na kryzys, zbyt skromnych i spóźnionych, a także ze względu na strukturalną słabość jej potencjału zarządzającego, i stwierdza, że kryzys grozi poważnym i trwałym osłabieniem jej pozycji gospodarczej, a co za tym idzie politycznej, na arenie światowej, która prawdopodobnie zostanie przez nią odzyskana dopiero w długiej perspektywie oraz pod warunkiem, że UE będzie w stanie rozważyć koncepcję tzw. europejskiego stylu życia nie podważając jego podstawowych wartości;
65. uważa, że Unia musi osiągnąć większą spójność procesu tworzenia polityki, by podjąć stojące przed nią wyzwanie; dlatego też uważa za najważniejszą spójność prowadzonej polityki; za decydujące uznaje tu działania instytucji UE;
66. stwierdza również niewydolność struktur zarządzania gospodarką w Unii Europejskiej oraz fakt, że takie rozproszenie jest szkodliwe dla zdolności Unii do zajmowania decydującej pozycji w debatach nad równowagą sił makroekonomicznych, w szczególności ze Stanami Zjednoczonymi i Chinami;
67. uważa, że kryzys ujawnił tendencję polityki gospodarczej ostatnich lat, która pozostawiła wiele krajów strefy euro i spoza niej z alarmująco wysokim poziomem długu publicznego;
68. zwraca uwagę, że długoterminowa trwałość finansów publicznych jest niezbędna dla stabilności i wzrostu; z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące poprawy zarządzania strefą euro w średnim i długim okresie, które zostały opracowane z myślą o zapobieżeniu ponownemu wystąpieniu takiego kryzysu walutowego, jaki przeżywamy obecnie, a także podziela pogląd Komisji, że pakt stabilności i wzrostu wymaga bardziej skutecznych mechanizmów zachęcania i karania;
69. podkreśla, że aby przywrócić solidny poziom wzrostu i osiągnąć cele, jakimi są trwały rozwój gospodarczy i spójność społeczna, w pierwszej kolejności należy zająć się utrzymującymi się istotnymi nierównościami makroekonomicznymi i rozbieżnościami w zakresie konkurencyjności; z zadowoleniem przyjmuje uznanie tej konieczności przez Komisję w jej komunikacie w sprawie koordynacji polityki gospodarczej;
70. zauważa, że doprowadziło to do strategii konsolidacji finansowej, które poważnie ograniczają zdolność rządów do działania; jednocześnie ostrzega, aby te pakiety oszczędnościowe nie doprowadziły do wprowadzenia środków, które mogłyby zahamować odbudowę gospodarczą, tworzenie miejsc pracy i spójność społeczną;
71. stwierdza, że kryzys ujawnił strukturalną słabość niektórych państw członkowskich UE i że trudności niektórych państw członkowskich ze sfinansowaniem długu na rynkach można przypisać nieodpowiedniemu zarządzaniu oraz, jak stwierdził MFW, międzynarodowym rynkom finansowym ogłaszającym fałszywe alarmy;

72. uważa, że kryzys finansowy w Grecji i innych krajach w strefie euro stanowi wyzwanie dla strefy euro jako całości i jest słabości strefy euro w radzeniu sobie ze skutkami ubocznymi światowego sektora finansowego;
73. uważa, że wszelki oparty o nie powracanie do status quo model rozwoju, do którego wszyscy rzekomo dążą musi łączyć trwałość i solidarność; proponuje, by przyszła strategia Unii była zrównoważona, jeżeli chodzi o rynki finansowe, gospodarkę, wydatki rządowe, dynamikę gospodarczą i społeczną, klimat i środowisko naturalne;
74. jest zdania, że w celu wyeliminowania ryzyka strukturalnych skutków wtórnych głównym kryterium przy wyborze polityki powinna być koncentracja strategii wychodzenia z kryzysu na długoterminowym zrównoważonym wzroście; z tej perspektywy istotne znaczenie ma treść programów budżetowych; wyboru polityki należy dokonywać zgodnie ze średnio- i długoterminowymi celami, a inwestycje publiczne muszą zostać właściwie ukierunkowane, za priorytet uznać należy skupienie się na innowacjach, badaniach naukowych, edukacji, efektywności energetycznej i nowych technologiach;
75. przypomina, że największe sukcesy Unii wynikły z realizacji konkretnych projektów, wdrażania zawierających treść strategii politycznych, takich jak rynek wewnętrzny, wspólna polityka handlowa, euro, rozpoczęcie reform strukturalnych i program Erasmus, w przypadku których siłą napędową są działania Komisji;
76. uważa, że solidarność między pokoleniami oznacza, że ani młodzi, ani starsi obywatele nie powinni ponosić nadmiernych obciążeń wynikających z długów zaciągniętych w przeszłości;
77. odnotowuje, że wielki krach rzuca nowe światło na wyzwania demograficzne i związane z finansowaniem systemów emerytalnych; uważa, że finansowania systemów emerytalnych nie można pozostawić wyłącznie sektorowi publicznemu, ale że należy polegać na systemie trójstronnym obejmującym publiczne, pracownicze i prywatne systemy emerytalne należycie gwarantowane dzięki specjalnym przepisom i nadzorowi w celu ochrony inwestujących; uważa ponadto, że emerytury będą wymagały ogólnoeuropejskich reform, by przyczynić się do finansowania solidarności międzypokoleniowej; uważa, że zwiększenie długości życia podnosi kwestie przekrojowe dotyczące organizacji społeczeństwa, nad którymi się nie zastanowiono;
78. uważa, że Europie potrzeba bardziej zjednoczonej, skutecznej i mniej biurokratycznej, a nie tylko bardziej skoordynowanej Unii; jest zdania, że Komisja, która ma określać ogólny interes europejski i bronić go, musi w ramach swojego prawa do inicjatywy stawiać na pierwszym miejscu swoje zobowiązanie do działania w imieniu Unii tam, gdzie dysponuje dzielonymi uprawnieniami lub uprawnieniami do koordynacji działań państw członkowskich, jednocześnie wdrażając i egzekwując wspólną politykę i ustalając ramy interwencji dla podmiotów rynkowych i państw; uważa za istotne, aby Komisja wykorzystywała jako podstawę prawną rozporządzenia zamiast dyrektyw w celu ułatwienia jednolitego przyjmowania przepisów w całej UE i zapobiegania zakłóceniom;

79. zwraca się do Komisji o zorganizowanie, tam gdzie to konieczne, sektorowych okrągłych stołów, aby doprowadzić do współpracy różnych podmiotów rynkowych, tak aby sprzyjać wznowieniu prawdziwej europejskiej polityki przemysłowej, a także innowacji i tworzeniu miejsc pracy; przypomina, że, dążąc do tego, musimy pamiętać o naszych zobowiązaniach dotyczących zmian klimatu oraz o potencjale niektórych zielonych technologii; uważa, że należy lepiej wykorzystywać budżet UE, tak aby stał się on prawdziwym katalizatorem wszystkich działań podejmowanych na szczeblu krajowym w dziedzinie badań i rozwoju, innowacji oraz tworzenia nowych przedsiębiorstw i miejsc pracy; apeluje ponadto do Komisji, aby przedłożyła konkretne wnioski dotyczące sposobów zacieśnienia współpracy między przedsiębiorstwami a sektorem badań, promowania tworzenia klastrów oraz wspierania takiej strategii za pomocą odpowiednich funduszy; podkreśla, że swobodna i uczciwa konkurencja jest podstawową siłą napędzającą rozwój na każdym rynku, na którym łatwo jest rozpocząć działalność i nie ma przywilejów zakłócających jego funkcjonowanie;
80. uważa, że skuteczne zarządzanie gospodarką zakłada powierzenie Komisji odpowiedniej, większej odpowiedzialności za zarządzanie, co umożliwi jej korzystanie z istniejących i nowych narzędzi przewidzianych w Traktacie z Lizbony, takich jak art. 121, 122, 136, 172, 173 i 194, które przyznają Komisji uprawnienia w zakresie koordynacji planów reform, działań, jak również opracowywania wspólnej strategii;
81. uważa, że lepsze zarządzanie gospodarką musi iść w parze ze wzmocnieniem legitymacji demokratycznej zarządzania europejskiego, co musi zostać osiągnięte przez silniejsze i wcześniejsze zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych w cały ten proces;
82. proponuje, by komisarz odpowiedzialny za kwestie gospodarcze i monetarne w Komisji Europejskiej był jednym z jej wiceprzewodniczących; proponuje, by osobie tej powierzono czuwanie nad spójnością działań gospodarczych UE, nadzorowanie wykonywania przez Komisję jej zadań w dziedzinie spraw gospodarczych, walutowych i związanych z rynkami finansowymi oraz koordynowanie innych aspektów działań gospodarczych Unii; sugeruje także, że osoba ta powinna uczestniczyć w pracach Rady Europejskiej, przewodniczyć Radzie ECOFIN i Eurogrupie oraz reprezentować UE w odnośnych instytucjach międzynarodowych;
83. jest zdania, że kłopoty budżetowe, z którymi borykają się obecnie państwa członkowskie oraz potrzeba znaczących inwestycji w celu realizacji strategicznych założeń Unii do 2020 r., wymagają nowych modeli finansowych obejmujących zarówno fundusze publiczne, jak i prywatne;
84. zwraca się do Komisji o pełne zastosowanie litery i ducha umowy ramowej w odniesieniu do specjalnego partnerstwa z Parlamentem Europejskim w celu określenia priorytetów agendy europejskiej w interesie wszystkich obywateli; wzywa do prowadzenia żywego dialogu z parlamentami krajowymi, w szczególności w obszarach dotyczących kwestii budżetowych i finansowych; przestrzega przed wszelkimi próbami tworzenia oddzielnych instytucji na płaszczyźnie międzyrządowej, co wykluczyłoby niektóre kraje z procesu podejmowania decyzji i osłabiłoby równe uwzględnianie stanowisk wszystkich państw członkowskich;

85. apeluje do państw członkowskich i Komisji o szybsze stworzenie warunków umożliwiających sektorowi publicznemu i prywatnemu ścisłą współpracę, w tym w postaci partnerstw publiczno-prywatnych, w celu sprostania wyzwaniu, jakim są długoterminowe inwestycje na poziomie krajowym i europejskim, prowadzące do zrównoważonego, integrującego i konkurencyjnego wzrostu;

Polityka w ramach Unii gospodarczej i walutowej

86. ponawia zaangażowanie na rzecz euro; uznaje strategiczną rolę i wartość wspólnej waluty; podkreśla przejrzystość i korzyści gospodarcze, jakie euro przyniosło strefie euro; uznaje, że euro musi być przede wszystkim bastionem stabilności gospodarki europejskiej;
87. zauważa, że podstawowym celem polityki pieniężnej EBC jest utrzymanie stabilności cen; zwraca uwagę, że cel, jakim jest stabilność cen, można skutecznie osiągnąć tylko wówczas, gdy należytą uwagę poświęci się rzeczywistym przyczynom inflacji; przypomina, że w art. 127 TFUE powierzono EBC również zadanie wspierania ogólnych strategii ekonomicznych Unii; za kwestię podstawową uważa dokładne wypełnianie obowiązków przez państwa członkowskie w strefie euro oraz państwa posiadające specjalny status, tak aby nie pozostawiać żadnych wątpliwości co do wspólnych celów stabilności cen, niezależności EBC, dyscypliny budżetowej i wspierania rozwoju, zatrudnienia i konkurencyjności;
88. zauważa, że aby unia walutowa mogła oprzeć się pogorszeniu koniunktury, potrzebna jest ścisła koordynacja polityki gospodarczej; ubolewa nad faktem, że w ramach unii gospodarczo-walutowej kładzie się duży nacisk na jej aspekt „walutowy”;
89. zgadza się ze Światowym Funduszem Walutowym, że zarządzanie kryzysowe nie jest alternatywą dla działań naprawczych i zasadniczych reform niezbędnych dla wzmocnienia fundamentów europejskiej unii walutowej;
90. pochwala EBC za jego wysiłki na rzecz kontrolowania inflacji, ale wzywa EBC do odgrywania większej roli w kontrolowaniu inflacji aktywów;
91. podkreśla, że pakt stabilności i wzrostu jest jedynym istniejącym obecnie instrumentem regulacyjnym, zapewniającym podstawowe ramy prawne polityki makroekonomicznej i finansów publicznych UE;
92. podkreśla znaczenie zwiększenia odporności strefy euro dzięki powołaniu struktur instytucjonalnych do podejmowania niezbędnych działań w oparciu zarówno o zachęty, jak i o sankcje;
93. stwierdza, że według bilansu dziesięciu pierwszych lat funkcjonowania euro jego wprowadzenie ukazało pogłębienie się rozbieżności w konkurencji między gospodarkami strefy euro, nasilając konsekwencje dla krajów o słabej gospodarce i prowadząc do poważnego braku równowagi handlowej w strefie euro; zauważa jednak, że korzyści z wprowadzenia euro dla całej Unii, np. w odniesieniu do relatywnej stabilności gospodarczej, stabilności cen i niskiej stopy inflacji, były istotne;

94. podkreśla, że w wielu krajach istnieje potrzeba uporządkowania systemu podatkowego i znacznego ograniczenia deficytu i zadłużenia; zgadza się Radą co do konieczności zapewnienia zrównoważonego charakteru systemów fiskalnych i bardziej zdecydowanego wzrostu gospodarczego oraz zatrudnienia we wszystkich państwach członkowskich, w związku z tym zgadza się również, że należy określić i odpowiednio realizować plany naprawy systemów podatkowych i reform strukturalnych;
95. uważa, że pakt stabilności i wzrostu jest ważnym instrumentem nacisku na zrównoważenie finansów publicznych, co przyczyniło się do odpowiedzialności gospodarczej w strefie euro; uznaje, że szkodzi mu słabe egzekwowanie i nie stał się on wystarczającym bodźcem dla nadania optymalnej formy polityce gospodarczej poszczególnych państw członkowskich i całej strefie euro; uważa, że ten instrument polityki gospodarczej nie został stworzony do tego, by służyć jako podstawa trwałego procesu naprawczego w celu zrównoważenia bieżącej niestabilności oraz w celu zarządzania w okresach kryzysu czy bardzo słabego wzrostu; sądzi, że oprócz przestrzegania istniejących przepisów państwa członkowskie powinny wdrożyć politykę wewnętrzną, aby pobudzić wzrost, innowacje i konkurencyjność oraz ustanowić cel jakościowy, zgodnie z którym deficyt publiczny nie może przekraczać pewnego poziomu;
96. uważa, że pakt stabilności i wzrostu nie uwzględnia innych zachwiał równowagi, takich jak te związane z długiem prywatnym i rachunkiem bieżącym, które również mają wpływ na unię walutową;
97. stwierdza, że nawet po tym, jak stało się jasne, że trafność danych statystycznych przedstawianych przez niektóre państwa członkowskie budzi wątpliwości w niektórych przypadkach, podczas poprzedniej kadencji, przy przeglądzie dyrektywy w sprawie Eurostatu, Rada sprzeciwiła się powierzeniu mu uprawnień do przeprowadzania kontroli odnośnych elementów i weryfikacji na miejscu, których bronił Parlament Europejski;
98. uważa, że autorzy traktatu z Maastricht oczekiwali konwergencji konkurencyjności między państwami członkowskimi w strefie euro i że nie przewidzieli wysokiego stopnia rozbieżności, co ostatecznie doprowadziło do zwiększenia różnic, jako że obawy o wypłacalność niektórych państw członkowskich zwiększyły ich premie za ryzyko;
99. zauważa, że w ciągu ostatnich miesięcy odnotowano szereg tymczasowych odstępstw od stosowania europejskich zasad pomocy państwa, dzięki którym państwa członkowskie miały szansę na ograniczenie skutków kryzysu; stwierdza, że faza wzrostu, ku której zmierzamy, wymaga solidnej podstawy i właśnie dlatego należy stopniowo powracać do normalnego systemu pomocy państwa, zapewniając tym samym równe reguły gry w Europie;
100. wzywa do zaostrożenia postanowień paktu stabilności i wzrostu, zwłaszcza w dziedzinie zapobiegania, w której najsilniejszym dostępnym obecnie narzędziem egzekwowania przestrzegania zaleceń Rady przez dane państwo członkowskie jest nacisk ze strony pozostałych państw; wzywa do zwiększenia skuteczności nadzoru gospodarczego

sprawowanego przez Komisję; uważa, że należy rozważyć możliwość tworzenia zachęt do konsolidacji systemów podatkowych;

101. proponuje utworzenie skutecznego mechanizmu zachęcania i karania do zastosowania przy realizacji paktu stabilności i wzrostu, co przyczyni się do zapobieżenia pogłębieniu się obecnego kryzysu i pozwoli zapobiec nowemu kryzysowi w przyszłości;
102. uważa, że wielostronny nadzór oraz wnioski o dostosowanie powinny dotyczyć zarówno deficytu, jak i nadwyżek z uwzględnieniem specyficznej sytuacji każdego państwa, np. związanej z jego demografią, oraz że muszą obejmować poziom prywatnego zadłużenia, rozwój sytuacji związanej z płacami w stosunku do wydajności pracy i zatrudnieniem – szczególnie zatrudnieniem ludzi młodych – a także saldo rachunku obrotów bieżących; jest zdania, że te elementy – jeżeli nie mogą być poddane temu samemu sposobowi funkcjonowania, co kryteria stosowane obecnie w ramach paktu stabilności – muszą być wykorzystywane jako wskaźniki alarmowe; uważa, że potrzebna jest większa przejrzystość w odniesieniu do danych dotyczących finansów publicznych i z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie jakości danych statystycznych;
103. wzywa Komisję, by wprowadziła obowiązkowy europejski mechanizm sankcji w ramach swoich wyraźnych kompetencji w strefie euro, w celu zmuszenia państw członkowskich do przestrzegania zasad paktu stabilności i wzrostu;
104. jest zdania, że pakt stabilności i wzrostu nie okazał się wystarczająco skuteczny w koordynowaniu polityki fiskalnej, jego uzależnienie od polityki poszczególnych krajów spowodowało trudności w egzekwowaniu oraz związane z rzetelnością informacji, nie sprawdził się w kwestii powiązania poziomu zatrudnienia i tworzenia miejsc pracy w taki sposób, by wytworzyć odpowiednio zrównoważoną kombinację polityki gospodarczej, a ponadto nie sprawdził się w kwestii faktycznej konwergencji, konkurencyjności i tworzenia synergii w ramach strefy euro; jest zatem zdania, że istnieje potrzeba dalszej koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, a szczególnie pomiędzy państwami strefy euro, aby zwiększyć równowagę gospodarczą w strefie euro;
105. uważa, że ogólne wytyczne polityki gospodarczej dotyczące zarówno stabilności, jak i wzrostu, ustalane w ramach procedury współdecyzji z Parlamentem Europejskim powinny służyć za ramy do debaty nad budżetami państw członkowskich i ich oceny zanim zostaną przedstawione w odpowiednich parlamentach państw członkowskich;
106. uważa, że oprócz posiadania jednolitej waluty państwa należące do strefy euro powinny przejść do uzupełniającego etapu, który umożliwiłby wzajemną emisję i zarządzanie częścią zadłużenia publicznego państw członkowskich, tworząc podstawy bardziej dopracowanego wielostronnego nadzoru i gwarantując większą atrakcyjność rynku całej strefy euro oraz wspólne zarządzanie zadłużeniem;
107. uważa, że realizacja reform strukturalnych, zwłaszcza dostosowanie i restrukturyzacja systemów dystrybucji społecznej w nowych państwach członkowskich wymaga silnego wsparcia i solidarności Unii; niezależnie od wszelkich światowych kryzysów finansowych, gospodarczych i społecznych strefa euro i mechanizm kursowy II muszą

być dalej rozszerzane o nowe państwa członkowskie, które przestrzegają kryteriów z Maastricht; takie decyzje m.in. potwierdziłyby stabilność i zrównoważony charakter strefy euro jako takiej;

108. uważa, że likwidacja znaczących różnic w konkurencyjności istniejących w strefie euro przez utrzymanie wzrostu wynagrodzeń zgodnie z oczekiwaniami dotyczącymi wyników produktywności i inflacji ma podstawowe znaczenie dla uniknięcia pojawienia się rozłamów w strefie euro;
109. domaga się istotnej poprawy funkcjonowania dialogu makroekonomicznego, który nie może ograniczać się do informowania partnerów społecznych o proponowanych lub przyjętych wytycznych;
110. wzywa Komisję i Radę do określenia ogólnych wspólnych wytycznych dla UE w celu wdrażania zrównoważonej gospodarki rynkowej; uważa, że takie wytyczne powinny być określane corocznie w oparciu o ocenę obejmującą ewolucję wynagrodzeń/produktywności na poziomie krajowym i europejskim za pomocą odpowiedniego dialogu społecznego;

Polityka budżetowa

111. wzywa do wspólnej strategii budżetowej w celu przywrócenia i zachowania przestrzeni długoterminowego wzrostu gospodarczego;
112. uważa, że wydatki publiczne efektywnie wykorzystywane z myślą o przyszłości (na edukację, szkolenia, infrastrukturę, badania, środowisko itd.) mogą wywierać stabilizujący wpływ na gospodarkę napędzając duży i trwały wzrost gospodarczy; sądzi, że jakościowe, odpowiedzialne wydatki publiczne, w połączeniu z pobudzaniem potencjału przedsiębiorczości i innowacyjności sektora prywatnego, mogą być siłą napędową postępu gospodarczego i społecznego;
113. podkreśla znaczenie stworzenia silniejszego powiązania między paktem stabilności i wzrostu, instrumentami makroekonomicznymi i krajowymi programami reform w ramach strategii Europa 2020 przez przedstawienie ich w spójny sposób, przyczyniając się tym samym również do lepszej porównywalności budżetów krajowych w zakresie wydatków w różnych kategoriach; uważa, że państwa członkowskie powinny postrzegać swoją politykę gospodarczą nie tylko przez pryzmat interesu krajowego, ale także przez pryzmat wspólnego interesu, i powinny odpowiednio opracowywać swoje strategie polityczne; przypomina państwom członkowskim o większej roli ogólnych wytycznych polityki gospodarczej;
114. podkreśla, że jeśli strategia Europa 2020 ma być wiarygodna, należy zagwarantować większą zgodność i komplementarność między krajowymi budżetami 27 państw członkowskich UE i budżetem UE; podkreśla, że budżet UE powinien odgrywać większą rolę jeżeli chodzi o koncentrację zasobów;
115. uważa, że mądrze ukierunkowane inwestycje publiczne mają do odegrania ważną rolę efektu dźwigni w stosunku do inwestycji długoterminowych; proponuje rozszerzenie mandatu EBI w celu ujęcia zdolności emitowania euroobligacji dla inwestowania w główne projekty strukturalne zgodnie z strategicznymi priorytetami UE;

116. podkreśla, że wspólna waluta może istnieć wyłącznie wtedy, gdy państwa członkowskie będą koordynować swoje polityki budżetowe oraz udostępnią do wglądu swoje rejestry innym państwom członkowskim; uznaje, że proces ten wymaga ścisłej współpracy z parlamentami krajowymi;
117. zwraca się do Komisji i Rady, aby z pomocą Eurostatu zwiększyły porównywalność wydatków w budżetach krajowych w celu określenia uzupełniającego i konwergentnego charakteru wdrażanej polityki;
118. uważa, że Unia i państwa członkowskie powinny działać na rzecz wprowadzenia zasad podatkowych, które przestaną sprzyjać zadłużeniu sektora publicznego i prywatnego oraz szybkim zyskom w sektorze prywatnym, i które mogłyby obejmować mechanizmy bonus-malus z uwzględnieniem kryteriów godnej pracy i środowiska;
119. stwierdza, że wychodzenie z kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego oraz z kryzysu zadłużenia publicznego będzie procesem długotrwałym, który musi być dobrze zaplanowany i zapewnić zrównoważony i trwały rozwój; przyznaje, że mogą pojawić się arbitraże między wzrostem, równością i stabilnością finansową i że arbitraże te są zależne od decyzji politycznych; zachęca Komisję Europejską do przedstawienia propozycji dotyczących rozwoju finansowego uwzględniających te cele, mianowicie w ramach strategii UE 2020, a także do wyraźnego sformułowania arbitraży mogących być przedmiotem wyborów politycznych; pragnie w związku z tym, żeby Unia Europejska mogła zorganizować teren debaty i konfrontacji politycznej po zasięgnięciu opinii ogółu zainteresowanych stron biorących udział w reformie rynków finansowych (banków, inwestorów, oszczędzających, partnerów społecznych); wzywa ponadto Komisję do ich większego zaangażowania w ten proces, w szczególności podczas opracowywania, a następnie wdrażania strategii UE 2020;
120. wzywa Unię do lepszego wyposażenia się w antycykliczne instrumenty zarządzania polityką gospodarczą;
121. uważa, że traktat lizboński zapewnia na tym etapie wszelkie niezbędne instrumenty, aby wprowadzić w życie rzeczywiste zarządzanie gospodarcze w Unii, a także lepszy nadzór nad stanem finansów publicznych państw członkowskich;

Rynek wewnętrzny

122. podkreśla, że w sprawozdaniu Maria Montiego oraz w przyjętym przez Parlament Europejski w dniu 20 maja 2010 r. sprawozdaniu Louisa Grecha wezwano do przyjęcia przekrojowego podejścia do rynku wewnętrznego, zarówno jeżeli chodzi o strategię i jego postrzeganie, co pozwoli na zwiększenie jego skuteczności i przywrócenie zaufania społecznego do tego rynku; podkreśla znaczenie inicjatywy przyjęcia „aktu prawnego w sprawie jednolitego rynku” obejmującej wnioski legislacyjne i nielegislacyjne i mającej na celu wzmocnienie rynku wewnętrznego i dostosowanie go do sytuacji bieżącej, zakończenie tworzenia wewnętrznego rynku cyfrowego oraz zajęcie się pozostałymi barierami i usunięcie ich;
123. uważa za kluczowe ujęcie w „akcie prawnym w sprawie jednolitego rynku” ambitnej agendy w sprawie ochrony socjalnej i ochrony konsumenta w postaci włączenia klauzuli socjalnej do wszystkich przepisów dotyczących rynku wewnętrznego,

przepisów dotyczących usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, agendy legislacyjnej z myślą o zwiększeniu praw pracowników, ambitnego pakietu legislacyjnego w zakresie ochrony konsumenta, wnoszącego zmiany w codzienne życie obywateli i lepszej koordynacji podatkowej dzięki harmonizacji podstawy opodatkowania przedsiębiorstw;

124. zauważa, że rynek wewnętrzny wymaga wsparcia ze strony wszystkich podmiotów jako kamień węgielny projektu europejskiego i fundament tworzenia trwałego dobrobytu w UE;
125. zaznacza, że rynek wewnętrzny to jedna z głównych sił napędowych wzrostu w Europie; podkreśla, że strategia UE 2020 powinna posłużyć za konkretny program na rzecz wzrostu i zatrudnienia w celu przezwyciężenia kryzysu gospodarczego i umocnienia rynku wewnętrznego;
126. jest zdania, że inicjatywy podejmowane przez pojedyncze państwa nie mogą być skuteczne bez skoordynowanych działań na szczeblu UE i że zasadnicze znaczenie ma przemawianie przez Unię Europejską jednym silnym głosem i wdrażanie wspólnych działań; solidarność, na której opiera się europejski model gospodarki społecznej, oraz koordynacja reakcji krajowych miała kluczowe znaczenie dla uniknięcia stosowania przez pojedyncze państwa członkowskie krótkoterminowych środków protekcyjnych; wyraża obawę, że powrót protekcyjizmu gospodarczego na szczeblu krajowym doprowadziłby najprawdopodobniej do fragmentacji rynku wewnętrznego i zmniejszenia konkurencyjności, w związku z czym należy go unikać; jest zaniepokojony faktem, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy może być wykorzystany do uzasadnienia przywrócenia środków protekcyjnych w różnych państwach członkowskich, podczas gdy spadek koniunktury wymaga zastosowania wspólnych mechanizmów ochronnych;
127. jest zdania, że postęp na rynku wewnętrznym nie powinien opierać się na stosowaniu najniższego wspólnego mianownika; zachęca zatem Komisję do objęcia przewodnictwa i wystąpienia z odważnymi propozycjami; zachęca państwa członkowskie do stosowania metody ściślejszej współpracy w obszarach, w których nie da się osiągnąć porozumienia 27 państw; inne państwa mogłyby dołączyć do tych wszczętych już inicjatyw na późniejszym etapie;
128. przestrzega przed koncepcją, zgodnie z którą gospodarka europejska może jakoś rozwijać się i wzrastać bez wolnego i sprawiedliwego handlu z jak największą liczbą innych krajów na świecie, w tym z naszym głównym obecnie partnerem handlowym Stanami Zjednoczonymi oraz z gospodarkami wschodzącymi, takimi jak Chiny, Indie i Brazylia; uważa, że Unia Europejska musi liczyć także na własne siły lepiej wykorzystując swój rynek wewnętrzny, tym bardziej, że zasadnicza część jej wzrostu jest związana również z popytem wewnętrznym;
129. podkreśla potrzebę umożliwienia podmiotom gospodarczym nieograniczonego dostępu do rynku wewnętrznego w czasach globalizacji w celu wspierania tworzenia miejsc pracy oraz wprowadzania innowacyjnych rozwiązań w dziedzinie nowych technologii w Europie;

130. wyraża przekonanie, że w celu ustanowienia skutecznie funkcjonującego wewnętrznego rynku Komisja musi wypracować jasny zestaw priorytetów politycznych przez przyjęcie „aktu prawnego w sprawie jednolitego rynku” obejmującego zarówno inicjatywy legislacyjne, jak i nielegislacyjne, mającego na celu budowę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności;
131. uznaje, że w Unii Europejskiej budowanie rynku wewnętrznego bez częściowej harmonizacji podatkowej, zwłaszcza w dziedzinie opodatkowania przedsiębiorstw czy określenia elementów zabezpieczenia socjalnego doprowadziło w pewnym stopniu do powstania nadmiernej konkurencji między państwami członkowskimi próbującymi przyciągnąć podatników z innych państw członkowskich; pomimo to uważa, że jednym z wielkich osiągnięć wewnętrznego rynku było usunięcie przeszkód w swobodnym przemieszczaniu się oraz harmonizacja przepisów, co zwiększyło zrozumienie kultur, integrację, wzrost gospodarczy i solidarność w Europie;
132. zaleca Komisji, by przeprowadziła niezależne badanie w celu zidentyfikowania 20 najważniejszych przyczyn niezadowolenia i frustracji związanych z jednolitym rynkiem, które obywatele napotykają każdego dnia, zwłaszcza w odniesieniu do handlu elektronicznego, transgranicznej opieki medycznej i wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych;
133. wzywa państwa członkowskie do ostatecznego uznania tabeli korelacji dotyczących wdrażania przepisów, tak aby braki legislacyjne były łatwiej dostrzegalne;
134. podkreśla, że sprawnie funkcjonujący rynek zamówień publicznych ma kluczowe znaczenie dla rynku wewnętrznego; jest jednak nadal zaniepokojony tym, że władze publiczne w dalszym ciągu doświadczają poważnych problemów w osiąganiu celów swojej polityki z uwagi na skomplikowany zestaw przepisów, jak również w zapewnieniu MŚP dostępu do rynku zamówień publicznych;
135. zachęca Komisję do wystąpienia z wnioskiem wprowadzającym klauzulę o początku stosowania przepisów, która oznaczałaby, że przepisy UE dotyczące rynku wewnętrznego wejdą automatycznie w życie w określonym czasie, jeżeli państwa członkowskie nie dokonają ich transpozycji w terminie;
136. jest zdania, że zagwarantowanie przestrzeni gospodarczej zdrowych i skutecznych regulacji stanowi, po kryzysie o rozmiarze wielkiego krachu, znacząco przyczynia się do konkurencyjności; uważa, że organy europejskie mają do odegrania szczególną rolę w utrzymaniu tego harmonogramu reform, w tym wobec krajowych władz politycznych;
137. jest zdania, że Europa powinna znowu stworzyć warunki sprzyjające inwestycjom i produkcji oraz stać się światowym punktem odniesienia w zakresie innowacji i wzrostu; jest przekonany, że instytucje finansowe, zarówno publiczne, jak i prywatne, muszą dołożyć wszelkich starań, aby zagwarantować, że rynki finansowe będą działać z korzyścią dla realnej gospodarki oraz małych i średnich przedsiębiorstw;
138. zwraca się do Komisji o dokonywanie rocznej oceny dotyczącej zapotrzebowania na inwestycje publiczne i prywatne i sposobu, w jaki jest ono lub ma być zaspokajane;

Podatki

139. uznaje, że dalszy rozwój wewnętrznego rynku Unii Europejskiej wymaga skoordynowanego podejścia zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu UE, tak by czerpać z najlepszych sposobów postępowania w walce z oszustwami podatkowymi oraz unikaniem opodatkowania przy jednoczesnym określaniu odpowiednich zachęt dla podatników, by skłonić ich do właściwego uiszczania należności podatkowych oraz by skłonić organy podatkowe państw członkowskich do przyjmowania skutecznych środków prewencyjnych wobec wszelkich nadużyć podatkowych;
140. uważa, że ograniczenie oszustw podatkowych przyczyniłoby się do zmniejszenia deficytów publicznych bez podwyższania podatków przy jednoczesnym utrzymaniu wydatków socjalnych na tym samym poziomie; jest zaniepokojony zakłóceniami na wewnętrznym rynku, powstałymi w wyniku różnej skali oszustw podatkowych w państwach członkowskich; zwraca się do Komisji o przedstawienie oceny wpływu, aby ocenić różne problemy wynikające z uchylania się od płacenia podatków i istnienia szarej strefy gospodarki we wszystkich państwach członkowskich;
141. podkreśla fakt, że osiągnięcie równowagi finansów publicznych wymaga nie tylko odpowiedzialnego wydatkowania, ale również odpowiedniego i sprawiedliwego systemu podatkowego, bardziej skutecznego ściągania podatków przez krajowe organy podatkowe oraz bardziej zdecydowanej walki z oszustwami podatkowymi; wzywa Komisję do zaproponowania zestawu środków mających na celu pomoc państwom członkowskim w przywróceniu równowagi finansom publicznym oraz finansowanie inwestycji publicznych dzięki wykorzystaniu innowacyjnych źródeł finansowania;
142. stwierdza, że badaniami przeprowadzonymi przez Maria Montiego, że wzrost dochodów publicznych w powiązaniu z dobrymi wynikami gospodarczymi zazwyczaj prowadziły do obniżenia podatków; uważa, że opodatkowanie pracy powinno zostać zmniejszone, żeby poprawić europejską konkurencyjność; popiera propozycje Maria Montiego dotyczące utworzenia grupy ds. polityki podatkowej, w skład której weszliby przedstawiciele państw członkowskich, co stanowiłoby poważną zachętę do dialogu między krajami europejskimi; zachęca tę grupę do przedyskutowania w pierwszym rzędzie ram systemu podatkowego, który zająłby się kwestiami środowiskowymi i wspierał wydajność energetyczną; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania przedsiębiorstw, przedstawiony w programie prac Komisji na rok 2011;
143. uznaje, że główną siłą napędową reformy instytucjonalnej i wzrostu gospodarczego w państwach członkowskich jest ich niezależność w wyborze sposobu opodatkowania; za podstawową sprawę uważa ograniczenie opodatkowania pracy, zarówno przez wzgląd na najmniej uprzywilejowanych oraz aby umożliwić klasom średnim godziwe życie i korzystanie z owoców ich pracy;
144. opowiada się za systemem podatkowym umożliwiającym złagodzenie opodatkowania pracy oraz wspieranie i tworzenie zachęt do zwiększania zatrudnienia, innowacji i długofalowych inwestycji;

Spójność regionalna, gospodarcza i społeczna

145. uważa, że politykę spójności należy postrzegać jako jeden z filarów polityki gospodarczej Unii przyczyniający się do unijnej strategii inwestycji długoterminowych,
146. zauważa, że polityka spójności stała się istotnym elementem europejskiego planu naprawy gospodarczej jako polityka publiczna, którą można wykorzystać do walki z kryzysem i stymulacji krótkoterminowego popytu z jednoczesnym dokonywaniem inwestycji w długoterminowy wzrost i konkurencyjność;
147. uważa, że siła polityki spójności w wiązaniu odnowy gospodarczej z długoterminowym wzrostem bierze się z trzech jej podstawowych cech: wyznacza ona strategiczne wytyczne, które są warunkami przekazywania zasobów i są wiążące zarówno dla państw członkowskich, jak i regionów; daje państwom członkowskim i regionom możliwości dostosowania interwencji do specyfiki miejscowej; posiada zdolność pozwalającą na monitorowanie i wspieranie osiągnięcia celów;
148. podkreśla, że niejednakowe skutki kryzysu na terytorium Europy odzwierciedlają różne sytuacje początkowe pod względem konkurencyjności oraz różnice pod względem stopnia wykorzystania środków antykryzysowych zapewnianych przez UE, i że oznacza to różne długoterminowe perspektywy; podkreśla, że skutkiem kryzysu może być osłabienie spójności terytorialnej, jeżeli nie będzie się temu przeciwdziałać w sposób zróżnicowany za pomocą strategii politycznych ukierunkowanych na konkretne problemy; zauważa, że w niektórych z krajów najbardziej odczuwających skutki kryzysu inwestycje w ramach polityki spójności stanowiły główną część wszystkich inwestycji publicznych;
149. jest zdania, że strategia pokryzysowa będzie dużo bardziej skuteczna, jeżeli regiony i miasta będą zaangażowane w jej wdrażanie; wieloszczeblowe sprawowanie rządów zapewnia szerszą przestrzeń realizacji polityki, co umożliwia skuteczniejsze wspieranie naprawy gospodarczej w UE, ponieważ władze regionalne i lokalne w Europie są w stanie odnieść ogólne europejskie cele strategiczne do własnych charakterystycznych cech terytorialnych, korzystać z dostępnych narzędzi politycznych oraz entuzjazmu wszystkich partnerów – przedsiębiorców, społeczności uniwersyteckiej i społeczeństwa obywatelskiego;
150. zwraca uwagę, że obecnie istnieje wiele narzędzi politycznych na szczeblu władzy lokalnej i regionalnej; zarówno innowacje, które mogą spowodować zwiększenie wydajności, oraz nacisk na kwestie ekologiczne, który może prowadzić do powstania dodatkowego popytu i nowych rynków, wymagają podejścia regionalnego i lokalnego oraz zintegrowanego podejścia do polityki w zakresie inwestycji i wzrostu, opartego na konkretnym miejscu; region, miasto, miejscowość, obszar wiejski mogą być miejscem, w którym mogą spotkać się wszyscy partnerzy i w którym można znaleźć wszystkie elementy potrzebne do rozwiązania danej kwestii;
151. wyraża w związku z tym zaniepokojenie brakiem postępu w przekazywaniu uprawnień społecznościom, gdyż to społeczności lokalne i wiejskie oferują możliwości, jeżeli chodzi o gospodarkę w ogóle, a także zatrudnienie i tworzenie wspólnoty, a wspieranie tych społeczności umożliwia zmniejszenie wykluczenia społecznego przez umocnienie tkanki wspólnoty i zwiększenie w ten sposób jej zdolności do absorpcji;

152. podkreśla, że regiony nadal będą zyskiwać znaczenie jako motory realizacji planu gospodarczego UE, należy także wzmocnić lokalną działalność pożyczkową, co może być stymulowane przez silne banki regionalne; zauważa, że w regulacji sektora usług finansowych należy uwzględnić konieczność pobudzenia przedsiębiorczości i finansowania MŚP oraz że wsparcie finansowe dla MŚP w ramach polityki spójności powinno iść w stronę kapitału podwyższonego ryzyka, co umożliwiłoby większe zaangażowanie sektora bankowego i skuteczniejsze wykorzystanie funduszy strukturalnych;
153. wzywa do dalszej reformy obecnej struktury polityki spójności, żeby umożliwić szybsze i skuteczniejsze wypłacanie funduszy państwom członkowskim, regionom i miastom; podkreśla, że konieczna jest większa elastyczność, a Komisja musi brać to pod uwagę przy opracowywaniu przyszłej polityki spójności;
154. uważa za niezbędne powiązanie długoterminowej strategii inwestycyjnej Unii Europejskiej wspieranej przez politykę spójności z rezultatami, jeżeli chodzi o konkurencyjność, innowacje, tworzenie miejsc pracy, ekologiczny rozwój, poprawę w zakresie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej na szczeblu europejskim, a w szczególności między starymi i nowymi państwami członkowskimi;

EU2020

155. apeluje, by w strategii UE 2020 kierowano się szeroką polityczną koncepcją przyszłości UE jako Unii konkurencyjnej, socjalnej i opierającej się na zasadach trwałego rozwoju, stawiającej ludzi i ochronę środowiska w centrum procesu prowadzenia polityki;
156. jest zdania, że jeżeli cele te mają zostać zrealizowane, należy ściśle skoordynować naszą politykę makroekonomiczną, mającej za priorytet zwiększenie potencjału Unii w zakresie wzrostu i skupionej na modelu zrównoważonego rozwoju uwzględniającym integrację społeczną, bez czego żaden z naszych problemów nie może zostać rozwiązany; uważa, że powinno to być centrum nowej strategii UE 2020;
157. uznaje, że aby zapobiec reakcjom na kryzys euro w postaci długiej stagnacji gospodarczej, Unia powinna równocześnie wdrożyć strategię mającą przyspieszyć trwały wzrost gospodarczy i reformy mające na celu przywrócenie i podniesienie konkurencyjności;
158. odnotowuje pięć głównych celów uzgodnionych przez Radę Europejską, dotyczących poziomu zatrudnienia, badań i rozwoju, emisji gazów cieplarnianych, poziomu edukacji i integracji społecznej; podkreśla, że te główne cele należy sformułować w ramach konsekwentnej i spójnej strategii trwałego rozwoju, łączącej polityczne programy gospodarcze, społeczne i ekologiczne;
159. jest zdania, że edukacja powinna zajmować centralne miejsce w strategii gospodarczej Unii, której celem powinno być podniesienie ogólnej jakości wszystkich poziomów kształcenia i szkolenia w UE, połączenie doskonałości z ideą sprawiedliwości oraz zreformowanie modelu edukacji; uważa, że edukacja powinna stanowić dla Unii dobro wspólne, z uwagi na potrzebę inwestycji we wszystkie aspekty systemu szkolnictwa, w jakość nauczania czy szeroki dostęp do szkolnictwa wyższego; proponuje ustanowienie

na skalę europejską stałego, integracyjnego systemu uczenia się przez całe życie, obejmującego upowszechnienie programów Erasmus i Leonardo, stworzonych dla propagowania mobilności przy uczeniu się i kształceniu; uważa, że potrzebne jest pilne zwiększenie poziomu inwestycji w sektor badań i rozwoju, zwłaszcza w kontekście śródkresowej oceny 7. programu ramowego i następnej perspektywy finansowej UE;

160. zauważa, że zmierzenie się z problemem bezrobocia wśród młodych ludzi i popieranie rzeczywistego kojarzenia umiejętności z potrzebami rynkowymi powinny stanowić punkty centralne; jest przekonany, że należy rozwijać partnerstwa publiczno-prywatne w dziedzinie edukacji, a mobilność transgraniczna studentów i naukowców w ramach wymian i staży powinna przyczynić się do zwiększenia międzynarodowej atrakcyjności europejskich placówek szkolnictwa wyższego, natomiast utrzymanie celu, jakim jest przeznaczanie 3% PKB na badania i rozwój, napędzi innowacje przez badania i szkolnictwo wyższe;
161. uważa, że strategia UE 2020 w formie zaproponowanej przez Komisję powinna koncentrować się na zmniejszeniu biurokracji na jednolitym rynku przez ograniczenie obciążeń administracyjnych spoczywających na przedsiębiorstwach o 25% do 2012 r., a także powinna być bardziej nastawiona na skuteczność i wykorzystywać Internet jako podstawę rynku elektronicznego funkcjonującego w całej UE, prowadzącego do tworzenia nowych usług i miejsc pracy;
162. uważa, że w strategii Europa 2020 należy poprawić strukturę zarządzania, by zapewnić realizację jej celu; jest zdania, że aby nowa strategia odniosła sukces, niezbędne jest szersze wykorzystywanie środków wiążących, a nie ciągle stosowanie otwartej metody koordynacji w dziedzinie polityki gospodarczej; nalega, by Rada i Komisja przedstawiły strategię gospodarczą na rzecz odnowy gospodarczej, opierającą się przede wszystkim na instrumentach UE, a nie głównie na inicjatywach międzyrządowych;
163. jest świadomy, że dobre sterowanie czy rząd gospodarczy same w sobie nie wystarczą do zapewnienia Unii Europejskiej strategii inwestycyjnej koniecznej dla zareagowania na kryzys i stawienia czoła światowej konkurencji; jest jednak przekonany, że dziesięć lat istnienia UGW pokazało, w swoistym kontekście euro, do jakiego stopnia jest to niezbędne;
164. podkreśla, że strategia UE 2020 powinna obejmować cel dotyczący ograniczenia ubóstwa w UE o połowę, i zauważa, że większość żyjących obecnie w ubóstwie lub zagrożonych ubóstwem Europejczyków to kobiety, zwłaszcza kobiety starsze, imigrantki, samotne matki i opiekunki; uważa ponadto, że należy wprowadzić perspektywę całego okresu życia, gdyż ubóstwo rodziców bezpośrednio rzutuje na życie, rozwój i przyszłość dziecka.
165. apeluje o ambitną długofalową strategię zwalczania ubóstwa mającą na celu zmniejszenie nierówności i wykluczenia społecznego, a w perspektywie długoterminowej – ograniczenie ubóstwa oraz ubóstwa mimo posiadanej pracy; proponuje w związku z tym politykę ramową UE w zakresie systemów minimalnych dochodów, z poszanowaniem pomocniczości, różnych praktyk, układów zbiorowych i prawa krajowego w państwach członkowskich, w zależności od europejskich kryteriów mających odzwierciedlać poziom stopy życiowej każdego państwa członkowskiego;

apeluje również o dodatek na dzieci w wyżej określonym celu zmniejszenia ubóstwa, nierówności i wykluczenia społecznego;

166. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zorganizować w swoich parlamentach debatę, zanim przyjmą programy stabilności i wzrostu (UE 2020);

Innowacje

167. mając na uwadze, że przygotowana przez Komisję tablica wyników innowacyjności pokazuje, że Europa wciąż znajduje się znacznie w tyle za Japonią i Stanami Zjednoczonymi pod względem badań i innowacji,
168. uważa, że poza finansowaniem małych i średnich przedsiębiorstw Unia Europejska musi przyjąć aktywne i skoordynowane podejście do finansowania badań i innowacji oraz odgrywać główną rolę w odniesieniu do nowych sektorów zatrudnienia i przyciągania prywatnych inwestycji;
169. stwierdza, że przejście na gospodarkę wydajną pod względem energetycznym, będące sposobem zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego UE, powinno stanowić jeden z priorytetów Komisji Europejskiej i państw członkowskich; uważa, że UE powinna wspierać innowacyjność w zakresie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, podkreślając znaczenie niskoemisyjnych źródeł lokalnych;
170. uważa, że wzajemne połączenia sieci energetycznej mają podstawowe znaczenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego w sektorze energii, a także dla bardziej powszechnego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla znaczenie rozwoju inteligentnych sieci;
171. wskazuje, że MŚP powinny być centralnym elementem rozwoju odnawialnych i energooszczędnych technologii; stwierdza, że podstawowe znaczenie ma stworzenie instrumentów finansowych wspierających efektywność energetyczną i innowacyjność w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych;
172. jest zdania, że inwestowanie w odnowę nieruchomości i transport zbiorowy musi być priorytetem, żeby zmniejszyć koszty i ubóstwo energetyczne i przerwać błędne koło, rozpoczynając pozytywne przemiany;
173. nawołuje do właściwego i stopniowego przejścia na ekologiczną gospodarkę; uważa, że bezrobocie wynikające z tego przejścia musi zostać uprzedzone przez zwiększenie szkoleń i kompetencji pracowników w obszarze nowych technologii; zauważa, że ubóstwo energetyczne jest poważnym i rosnącym problemem;
174. apeluje do Komisji o opracowanie i zaproponowanie mechanizmu zapewniającego MŚP i innym innowatorom finansowanie służące obniżeniu ryzyka w partnerstwie publiczno-prywatnym z funduszami private equity, w ramach którego środki pochodzące z Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz środki publiczne z państw członkowskich, przy wsparciu Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego w postaci mechanizmu gwarancji na pokrycie ryzyka, rozdzielanego przez fundusz private equity, umożliwiłyby zwiększenie prywatnych inwestycji w przedsięwzięcia do 80%;

175. popiera powołanie instytucji finansowej mającej na celu finansowanie w całej Unii projektów innowacyjnych, które mają decydujące znaczenie dla przyszłego trwałego wzrostu;
176. nalega, by Komisja podjęła prace mające na celu zmniejszenie przeszkód administracyjnych oraz poprawę warunków w zakresie innowacji, np. przez stworzenie jednolitego patentu UE; zauważa, że przygotowane w dobrej wierze programy mające podnieść konkurencyjność i zapewnić trwałość gospodarki nie spełniają swojej roli, gdyż MŚP, uniwersytety i przedsiębiorstwa międzynarodowe nie są zachęcane do udziału w programach europejskich;
177. zauważa, że polityka fiskalna i monetarna nie zastępuje reformy strukturalnej, która musi skupić się na słabościach podważających gospodarkę europejską: gwałtownie wzrastających długach i deficytach, starzeniu się ludności, wysokim prawdopodobieństwie nawrotu inflacji, zagrożeniach dla sektorów gospodarki spowodowanych przez politykę w zakresie zmian klimatu, zwłaszcza z uwagi na niepewność co do nowych celów i norm, niskiej produktywności i braku konkurencyjności; wzywa do osiągania większej wydajności w wykorzystywaniu publicznych pieniędzy na szczeblu europejskim i krajowym; uważa, że przy przyjmowaniu skoordynowanych strategii politycznych i celów należy uwzględnić różnice związane z czasem wystąpienia kryzysu i jego natężeniem oraz różne stanowiska ex ante poszczególnych państw członkowskich w sprawach fiskalnych i monetarnych; jest przekonany, że działania te powinny prowadzić do szybszej faktycznej konwergencji gospodarek krajowych;
178. uważa, że europejska strategia przezwyciężenia kryzysu musi opierać się na solidnej polityce fiskalnej, napędzającej innowacyjność, kształcenie i zatrudnienie siły roboczej – jedyny sposób na zwiększenie produktywności, zatrudnienia i wzrostu w trwały sposób;
179. podkreśla, że zajęcie się kwestiami zmian klimatu, skąpości zasobów i konieczności powstrzymania procesu utraty różnorodności biologicznej to ramowe warunki przyszłego europejskiego wzrostu; zauważa w związku z tym konieczność oddzielenia wzrostu gospodarczego od wykorzystania zasobów, a powiązania go z zieloną innowacyjnością oraz ekologicznie zrównoważonym postępowaniem gospodarczym;
180. z zadowoleniem przyjmuje przyjętą w marcu 2007 r. przez Radę Europejską strategię mającą na celu zwiększenie niezależności energetycznej Unii Europejskiej i określenie konkretnych zobowiązań w zakresie walki z ociepleniem klimatu; uważa, że kryzys dodatkowo podkreślił trafność tej strategii; uważa jednak, że aby została zwieńczona sukcesem, strategia ta, poza elementami regulującymi rynek wewnętrzny, musi przełożyć się na bardziej ambitne działania Unii;

Zatrudnienie

181. uważa, że jednym z głównych wyzwań dla Unii Europejskiej jest utrzymanie konkurencyjności, zwiększenie wzrostu i walka z wysokim bezrobociem;

182. ponownie stwierdza, że wysokiej jakości zatrudnienie powinno stanowić jeden z głównych priorytetów strategii 2020, a zwrócenie większej uwagi na właściwe funkcjonowanie rynków pracy i na warunki socjalne ma kluczowe znaczenie dla poprawy wskaźników zatrudnienia; w związku z tym wzywa do opracowania nowego programu wspierania godnej pracy, zagwarantowania praw pracowniczych w całej Europie i poprawy warunków pracy;
183. uważa, że w nowej strategii należy położyć większy nacisk na kwestię godnej pracy, w tym na przeciwdziałanie pracy nielegalnej, oraz na zapewnienie osobom obecnie wykluczonym z rynku pracy możliwości uzyskania dostępu do niego;
184. uważa, że nowa strategia powinna wspierać rynki pracy zwiększające zachęty i poprawiające warunki oferowane pracownikom, a równocześnie lepiej zachęcające pracodawców do zatrudniania pracowników i zatrzymywania ich w miejscu pracy;
185. zauważa, że ważne jest, aby zwrócić uwagę na zmniejszającą się konkurencyjność Europy w skali światowej; pamiętając o długoterminowych problemach z zatrudnieniem, ważne jest spojrzenie wykraczające poza kryzys i poszukiwanie w ramach europejskich systemów możliwości dla migracji wiedzy i zapobieżenia europejskiemu „drenażowi mózgów”;
186. uważa, że zdecydowane i stanowcze działanie na rzecz zatrudnienia jest tym bardziej potrzebne, że w Unii istnieje ryzyko ożywienia gospodarczego bez tworzenia trwałych miejsc pracy;
187. nalega, by Unia połączyła działania na rzecz zatrudnienia ze środkami walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, a także ze skutecznym funkcjonowaniem wewnętrznego rynku pracowników w UE, aby uniknąć sytuacji, w której kryzys pogłębi dodatkowo nierówności;
188. nawołuje państwa członkowskie i Komisję do osiągnięcia do 2020 r. poziomu 75% zatrudnienia zarówno mężczyzn, jak i kobiet, przez zmniejszenie rozdrobnienia rynku pracy oraz zwiększenie wysiłków ułatwiających pogodzenie pracy, obowiązków w zakresie opieki nad osobami zależnymi i życia rodzinnego;
189. uważa, że wysiłki na rzecz wspierania tworzenia nowych miejsc pracy muszą skupiać się na zatrudnianiu młodych ludzi, co z kolei wymaga opracowania większej liczby uwzględniających płeć programów mających na celu wyposażenie młodych ludzi w umiejętności potrzebne w gospodarce realnej;
190. podkreśla potrzebę stworzenia sprzyjających integracji i konkurencyjnych rynków pracy umożliwiających pracodawcom większą elastyczność, a jednocześnie gwarantujących zasiłki dla bezrobotnych w połączeniu z aktywnym wsparciem dla ponownego zatrudnienia w przypadku utraty pracy;
191. uważa, że podczas gdy edukacja powinna pozostać w gestii państw członkowskich, potrzebne są inwestycje UE oraz uznawanie kwalifikacji zawodowych w całej UE we wszystkich aspektach systemu szkolnictwa, w jakości nauczania czy w rozszerzaniu dostępu do szkolnictwa wyższego; proponuje ustanowienie na skalę europejską stałego i

integracyjnego systemu wytycznych do uczenia się przez całe życie, w ramach którego unijne programy Erasmus i Leonardo, stworzone dla propagowania mobilności przy uczeniu się i kształceniu, staną się powszechniej dostępne;

192. przypomina, że zatrudnienie stanowi jeden z głównych elementów gospodarki, ponieważ przyczynia się do wytwarzania siły nabywczej; uważa, że Unia Europejska powinna dążyć do realizacji celu, jakim jest pełne zatrudnienie wysokiej jakości, i że zrównoważone funkcjonowanie rynku wewnętrznego jest uwarunkowane rynkiem pracy, oferującym godne i sprzyjające innowacji zatrudnienie;
193. wzywa państwa członkowskie, aby za pomocą środków politycznych związanych z rynkiem pracy zajęły się zarówno cyklicznym, jak i długoterminowym aspektem bezrobocia;
194. uważa, że Europa potrzebuje nieprzerwanego wzrostu, aby utrzymać swój system socjalny, który przyczynia się do konkurencyjności europejskiej społecznej gospodarki rynkowej;
195. stwierdza, że ważne jest ułatwianie mobilności, która także ułatwia przedsiębiorstwom wyszukiwanie potrzebnych pracowników, a także pozwala jednolitemu rynkowi lepiej funkcjonować również w okresie kryzysu; zauważa, że mobilności pracowników musi towarzyszyć poprawa warunków pracy;

Tworzenie miejsc pracy przez wspieranie MŚP

196. zauważa, że małe i średnie przedsiębiorstwa oraz przedsiębiorcy odgrywają ważną rolę w gospodarce wszystkich krajów oraz w kluczowym wymiarze generują zatrudnienie i dochody, a także stymulują innowacyjność i wzrost;
197. jest przekonany, że czas spojrzeć w przyszłość i wyciągnąć wnioski z przeszłości, a jednocześnie przeprowadzić z biegiem czasu zmiany strukturalne, które zwiększą konkurencyjność naszych MŚP i ich gotowość do sprostania dodatkowym naciskom wynikającym z globalnego otoczenia i ze zdolności naszych konkurentów do wchodzenia na coraz bardziej innowacyjne rynki, a działania te potencjalnie zagwarantują zatrudnienie wielu najbardziej bezbronnych członkom siły roboczej i ich rodzinom;
198. jest przekonany, że MŚP mają zasadnicze znaczenie dla przyszłego rozwoju, wzrostu i dobrobytu w UE oraz że dzięki przyznaniu MŚP priorytetowej pozycji można zwiększyć konkurencyjność UE na świecie;
199. zwraca się do Unii Europejskiej o wspieranie swoich MŚP, siły napędowej w tworzeniu miejsc pracy przez ułatwienie im dostępu do kredytów, a zwłaszcza wspieranie systemów gwarancyjnych i tworzenia nowych znormalizowanych produktów, które umożliwiłyby skupienie pożyczek i funduszy własnych dla tych przedsiębiorstw; wzywa Unię do utworzenia funduszu gwarancyjnego UE dla MŚP; ponadto wzywa do przeprowadzenia oceny istniejących systemów finansowania, w szczególności programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, oraz do zaangażowania się w tworzenie wspieranych przez UE pożyczek dostępnych dla przedsiębiorstw we

wszystkich państwach członkowskich, a także do rozwijania usług dla MŚP i platform dialogu społecznego;

200. uznaje, że obowiązująca w UE definicja MŚP musi zostać ponownie przeanalizowana, a kryteria dotyczące liczby pracowników muszą zostać obniżone, aby umożliwić stosowanie bardziej ukierunkowanych strategii politycznych dotyczących MŚP;
201. zdaje sobie sprawę, że ambicja prowadzenia przemysłu i MŚP w kierunku innowacji nie zostanie zrealizowana wyłącznie dzięki ogólnemu zwiększeniu dostępu do kapitału, ale że należałoby również dążyć do zróżnicowania źródeł finansowania;
202. uważa, że istnienie alternatywnych podmiotów giełdowych może być korzystne, szczególnie aby umożliwić MŚP dostęp do kapitału;
203. zauważa, że kryzys finansowy, pogłębiony pogorszoną koniunkturą gospodarczą, doprowadził do zmniejszenia kapitału podwyższonego ryzyka dostępnego dla MŚP i przedsiębiorców; dlatego też wzywa do opracowania nowatorskich rozwiązań finansowych, które umożliwią MŚP, a szczególnie młodym, bardzo innowacyjnym przedsiębiorstwom, odegrać zarówno bezpośrednią, jak i pośrednią rolę w przyspieszaniu tempa ogólnego wzrostu gospodarczego;
204. uważa, że w kontekście naprawy należy zwrócić szczególną uwagę na wpływ MŚP na wydajność i tworzenie nowych aktywów, a zatem należy wdrożyć mechanizmy zapobiegające opuszczeniu rynku przez MŚP, wzrostowi bezrobocia i przedłużającemu się osłabieniu gospodarczemu; jest zdania, że należy również zagwarantować wydajny rozdział środków z Europejskiego Funduszu Społecznego;
205. uważa, że MŚP należy postrzegać jako siłę napędzającą rozwój badań i innowacji, sprzyjającą zatrudnieniu oraz zwiększającą konkurencyjność UE i w związku z tym należy je traktować jako partnerów w przypadku mniejszych inwestycji finansowanych z funduszy spójności; jest przekonany, że w tym kontekście zasadnicze znaczenie ma przydzielanie środków uczelniom wyższym oraz promowanie partnerstwa z MŚP;
206. zdaje sobie sprawę, że rynek wewnętrzny UE umożliwia stworzenie sprzyjającego otoczenia biznesowego w całej Unii, przynosząc jednocześnie korzyści konsumentom; jest świadom, że mimo to przed MŚP stoi wiele wyzwań związanych z funkcjonowaniem na rynku wewnętrznym, a często działają one poniżej swojego poziomu efektywności oraz że MŚP muszą być wspierane zwłaszcza na poziomie mikro, aby mogły funkcjonować na rynku wewnętrznym, a także, że ich dostęp do informacji dotyczących możliwości musi zostać zwiększony do poziomu, na którym możliwe będzie tworzenie transeuropejskich platform – dopiero wtedy MŚP będą mogły analizować możliwości biznesowe, znajdować powiązania, a w końcu znajdować środki umożliwiające uzyskanie dostępu do rynków w całej Unii;
207. uważa, że utrzymywanie aktywności i produktywności obywateli po ich przejściu na emeryturę leży m.in. w gospodarczym interesie Europy, a utracie ich specjalistycznej wiedzy można zapobiec przez zachęcanie starszych obywateli do zachowania aktywności dzięki mniej sformalizowanym strukturom i sieciom opierającym się na ich obywatelskim zaangażowaniu oraz przez tworzenie powiązań między nimi a

podmiotami gospodarczymi i środowiskami akademickimi; jest przekonany, że MŚP mogą zyskać najwięcej dzięki tego typu sieci nieformalnych struktur konsultacyjnych, ponieważ większość MŚP nie stać na skorzystanie z takich usług świadczonych przez firmy konsultingowe działające na rynkach; przypomina, że wiedza, jaką posiadają starsi obywatele, musi zostać rozpowszechniona z korzyścią dla wszystkich przez stworzenie sieci na szczeblu Unii Europejskiej;

208. zachęca do tworzenia wyspecjalizowanych, przeznaczonych wyłącznie dla MŚP rynków giełdowych, do których dostęp nie będzie utrudniony, aby ułatwić proces gromadzenia kapitału; uważa, że MŚP powinny w większym stopniu skoncentrować się na kapitale i dlatego proponuje zlikwidowanie negatywnych bodźców podatkowych dla obu stron rynku, tj. dla inwestorów i dla rynku;
209. wzywa państwa członkowskie do rozważenia podjęcia wysiłków na rzecz koordynacji przepisów podatkowych dotyczących MŚP; jest przekonany, że ukończenie tworzenia rynku wewnętrznego w celu zapewnienia transgranicznego finansowania i możliwości biznesowych dla MŚP ma podstawowe znaczenie dla przyspieszenia procesu wychodzenia UE z kryzysu;
210. podkreśla, że ścisły związek między przemysłem a innowacją, a w rezultacie z kształceniem, jest bardzo pożądany; innowatorzy muszą być forpocztą inwestycji na szczeblu europejskim i krajowym. podkreśla, że nowo powstające innowacyjne MŚP z definicji mają wysoki profil ryzyka, bądź bankructwa, konieczne jest całkowite przedefiniowanie ich działalności finansowej i działalności będącej następstwem tej ostatniej; podkreśla, że ponieważ przedsiębiorstwa te znajdują się w najtrudniejszej pozycji jeżeli chodzi o uzyskanie środków finansowych za pośrednictwem systemu bankowego, należy stworzyć systemy gwarancji kredytowych specjalnie dla tego segmentu gospodarki;
211. wzywa Unię do dążenia do osiągnięcia bardziej zrównoważonego sposobu finansowania MŚP; stwierdza, że poziom finansowania MŚP za pomocą rynków kapitałowych musi zostać podwyższony;
212. proponuje, aby Komisja opracowała projekt „Jedno MŚP – jedno stanowisko pracy” (ang. One SME – One Job), tworząc nowy instrument finansowy na szczeblu UE, aby zachęcać MŚP do prowadzenia działalności w Unii; uważa, że należy osiągnąć bardziej zrównoważony sposób finansowania MŚP; jest zdania, że poziom finansowania MŚP za pośrednictwem rynków kapitałowych i kapitału podwyższonego ryzyka oraz przy pomocy „aniołów biznesu” i przez partnerstwa publiczno-prywatne musi być podwyższony i stymulowany; wzywa Komisję i państwa członkowskie do znacznego ograniczenia biurokracji związanej z zamówieniami publicznymi w odniesieniu do MŚP, a także do zmniejszenia biurokracji w ogóle, co ma podstawowe znaczenie dla dobrej kondycji MŚP;
213. wzywa do wprowadzenia zmian w dokumencie określającym program Small Business Act, w tym do wprowadzenia wiążących przepisów obowiązujących wszystkie państwa członkowskie, a także do stworzenia nowego społecznego programu New Social Small Business Act, który byłby niezbędnym wzmocnieniem dla europejskiej społecznej gospodarki rynkowej po ustąpieniu kryzysu;

214. zaleca utworzenie pojedynczego punktu kontaktowego; takie pojedyncze punkty kontaktowe pomagają MŚP we wszystkich kwestiach administracyjnych; uważa, że ogromne znaczenie ma zmniejszenie obciążenia administracyjnego dla MŚP, jak również wprowadzenie aspektu społecznego w europejskim prawodawstwie dotyczącym MŚP; uważa, że Europa musi stać się najbardziej przyjaznym dla MŚP regionem na świecie;

Rozwój

215. zauważa, że chociaż wydaje się, iż niektóre kraje wschodzące i rozwijające się uniknęły najgorszych skutków kryzysu, to 40% krajów rozwijających się jest poważnie narażonych na konsekwencje kryzysu finansowego, wskutek czego ok. 90 mln ludzi popadnie w ubóstwo;
216. apeluje o potwierdzenie zobowiązania do przeznaczenia 0,7% DNB państw członkowskich na pomoc rozwojową oraz o zbadanie dodatkowych innowacyjnych źródeł finansowania, aby pokryć lukę w finansowaniu spowodowaną przez kurczące się gospodarki w krajach rozwijających się;
217. wzywa europejskie przedsiębiorstwa, a w szczególności przedsiębiorstwa wielonarodowe, do zagwarantowania odpowiedzialności społecznej ich podwykonawców w łańcuchu produkcyjnym;

Globalny ład

218. dostrzega słabości i kłopoty spowodowane przez brak prawnie wiążących kompetencji oraz wzajemną izolację światowych instytucji finansowych i gospodarczych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy mające na celu wzmocnienie w drodze reformy skuteczności, zasięgu globalnego i odpowiedzialności MFW i innych instytucji ONZ, żeby upoważnić je do występowania w charakterze platformy przekrojowej dla inicjatyw dotyczących koordynacji w sektorze gospodarczym i finansowym oraz w razie potrzeby jako organu, w którym ustanawia się wiążące prawnie zasady w formie umów międzynarodowych;
219. jest zdania, że do światowych wyzwań stojących przed UE należy podkreślanie jej siły gospodarczej na arenie światowej przez mówienie jednym głosem; uważa, że jednym z kluczowych przedsięwzięć w polityce zagranicznej UE musi być dążenie do przekształcenia ONZ i instytucji powiązanych w światowe instytucje mające rzeczywisty polityczny wpływ na zagadnienia o znaczeniu międzynarodowym, np. zmiany klimatu, nadzór i regulację sfery finansów, ograniczanie ubóstwa i realizację milenijnych celów rozwoju;
220. nawołuje Radę Europejską do zwołania szczytu G20 poświęconego wyłącznie koniecznej reformie zarządzania globalnego;
221. zaleca, aby jednocześnie z usprawnianiem zarządzania i funkcjonowania Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego (BCBS) podejmowano wysiłki na rzecz zaostrzenia międzynarodowych ustaleń dotyczących zarządzania w innych segmentach rynku;

proponuje, aby reguły BCBS weszły w życie pod postacią traktatów międzynarodowych;

222. przyjmuje do wiadomości postępy dokonane w dziedzinie zarządzania podatkami przez OECD i w obrębie G20, ale nawołuje do pilnego i zdecydowanego wzmocnienia prawnych i gospodarczych konsekwencji czarnej listy systemów prawnych, które nie współpracują z OECD; występuje o konkretne i szybkie działania na rzecz automatycznej, wielostronnej wymiany informacji jako światowej normy w celu zwiększenia przejrzystości podatkowej oraz walki z nadużyciami i unikaniem zobowiązań podatkowych;
223. proponuje, żeby Unia Europejska w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego stała się bezpośrednim sygnatariuszem konwencji MOP oraz żeby Unia Europejska podpisała ogół konwencji przyjętych dotychczas przez MOP;
224. uznaje, że konieczna jest większa obecność Europy; uważa, że istnieje nagła potrzeba politycznego i intelektualnego przywództwa w celu skierowania projektu europejskiego z powrotem na właściwą drogę; jest zdania, że Komisja musi w pełni wykorzystywać swoje prawo inicjatywy w obszarze podzielonych kompetencji, zwłaszcza w dziedzinie polityki energetycznej, aby UE stała się silniejsza wobec przyszłych wyzwań; jest przekonany, że przyjazny z punktu widzenia ekologicznego i społecznego projekt urzeczywistnienia jednolitego rynku, stanowiącego podstawę Unii, musi zostać ukończony; wzywa do usprawnienia mechanizmów zarządzania gospodarczego w Unii, zwłaszcza z perspektywy większej odpowiedzialności, lepszego zarządzania kryzysowego i większej koordynacji polityki gospodarczej; utrzymuje, że agenda reformy finansowej i nadzorczej musi postępować szybko i dotyczyć nie tylko wad zauważonych w trakcie kryzysu, lecz także konieczności określenia założeń systemu finansowego wspierającego gospodarkę realną, sprzyjającego stabilności finansowej i stymulującego wzrost gospodarczy, inwestycje długoterminowe, tworzenie miejsc pracy, spójność społeczną oraz walkę z ubóstwem;

za konieczną uważa zmianę założeń systemu podatkowego, aby zniechęcał do nadmiernego stosowania zabiegu dźwigni finansowej i popierał sprawiedliwość społeczną, ducha przedsiębiorczości oraz innowacje;

wzywa do ożywienia zrównoważonej społecznej gospodarki rynkowej i związanych z nią wartości;

225. zobowiązuje się do realizacji, w ramach Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego i w ścisłej współpracy z parlamentami państwa członkowskich UE, celów wyznaczonych w zakresie jej mandatu z myślą o przyjęciu wspólnych zaleceń;
226. upoważnia swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Eurogrupy, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz partnerom społecznym.

UZASADNIENIE

Mandat i cele

Na mocy decyzji z dnia 7 października 2009 r. powstała w Parlamencie Europejskim specjalna komisja ds. kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego, której zadaniem było:

- dokonać analizy i oceny rozmiarów kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego, jego wpływu na UE i jej państwa członkowskie oraz stanu ładu światowego, oraz zaproponować odpowiednie środki długoterminowej odbudowy zdrowych i stabilnych rynków finansowych, które umożliwią wsparcie trwałego wzrostu, spójności społecznej i zatrudnienia na wszystkich szczeblach, a także przedstawić ocenę wpływu tych środków oraz kosztów wynikających z zaniechania wszelkich działań;

- dokonać analizy i oceny dotychczasowego wdrażania prawodawstwa wspólnotowego we wszystkich odpowiednich dziedzinach, a także koordynować działania podejmowane przez państwa członkowskie w celu wsparcia trwałego i dobrego jakościowo wzrostu oraz inwestycji długoterminowych z myślą o zwalczaniu bezrobocia oraz o podjęciu wyzwań demograficznych i klimatycznych, przy równoczesnym przestrzeganiu zasady pomocniczości.

W tym celu Komisja miała nawiązać niezbędne kontakty i organizować wysłuchania z udziałem instytucji Unii Europejskiej oraz instytucji i forów światowych, europejskich i międzynarodowych, krajowych parlamentów i rządów państw członkowskich oraz krajów trzecich, a także przedstawicieli środowisk naukowych, przedsiębiorstw i społeczeństwa obywatelskiego, w tym partnerów społecznych, w ścisłej współpracy z komisjami stałymi.

Komisja specjalna będzie mogła, w ścisłej współpracy z komisjami stałymi, sformułować zalecenia dotyczące środków lub inicjatyw do podjęcia.

Metody pracy i program prac

Niezwłocznie po posiedzeniu inauguracyjnym komisji CRIS, które odbyło się dnia 15 października 2009 r., koordynatorzy tej komisji rozpoczęli prace nad jej programem, który jest wymagany, by mogła ona wypełniać swój mandat.

Aby komisja CRIS mogła pomyślnie realizować cele określone w swoim programie, program ten musi być utworzony w oparciu o następujące elementy: zbieranie informacji, analizę i wnioski.

Zbieranie informacji

Dogłębny proces pozyskiwania informacji ma kluczowe znaczenie dla zrozumienia przyczyn kryzysu i wzajemnych powiązań pomiędzy poszczególnymi obszarami politycznymi i społecznymi.

Mając to na względzie, program prac komisji CRIS oparto się na następujących głównych

metodach badawczych:

- *Wysłuchania publiczne*

Wysłuchania publiczne umożliwiają członkom komisji zapoznanie się z opiniami uznanych ekspertów i wymianę poglądów z nimi. W tym celu CRIS zorganizowała 7 wysłuchań publicznych dotyczących różnych tematów i obszarów polityki objętych jej mandatem:

- Kryzys finansowy: przyczyny, konsekwencje i wyzwania
- Rozprzestrzenienie się kryzysu – realna gospodarka i finanse publiczne UE
- Społeczny wpływ kryzysu: bezrobocie a państwo socjalne i wyzwania demograficzne a system emerytalny
- Kontrola finansowa i nadzór finansowy: główne niedostatki obecnego systemu i możliwe przyszłe modele
- Europejskie zarządzanie gospodarcze i narzędzia UE służące ożywieniu gospodarczemu i społecznemu: pakt stabilności i wzrostu, reforma i zrównoważenie rachunków budżetowych i polityki budżetowej
- Zarządzanie globalne: zaburzenia światowej równowagi, wyzwania związane ze zmianami klimatu, wpływ kryzysu na kraje rozwijające się i handel
- Strategie wyjścia z kryzysu gospodarczego: aspekty finansowe i monetarne oraz tworzenie miejsc pracy, rynek wewnętrzny, innowacje i zrównoważony ekologiczny wzrost.

Dowodów dostarczył komisji CRIS szereg ekspertów, w tym przedstawiciele UE, instytucji krajowych i międzynarodowych, rządów państw członkowskich, kręgów akademickich, środowiska biznesowego, partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego.

- *Badania i dokumenty informacyjne*

Komisja CRIS zleciła przeprowadzenie dwóch głównych badań: badania wpływu dotyczącego kosztów niepodjęmowania działań oraz niewystarczającej koordynacji, a także zarządzania w sytuacji kryzysowej. Ponadto komisja zleciła ekspertom zewnętrznym przygotowanie szeregu dokumentów informacyjnych, które dostarczyły ważnych danych związanych z tematami poszczególnych wysłuchań publicznych i pomogły w znaczącym stopniu przygotować się do wymiany poglądów organizowanej podczas każdego z tych wysłuchań.

- *Seminaria*

W porównaniu z wysłuchaniami publicznymi seminaria dostarczają wiedzy zewnętrznych ekspertów w bardziej szczegółowych kwestiach i umożliwiają bardziej dogłębne dyskusje. Zgodnie z tym założeniem zaplanowano następujące seminaria:

- Skandynawski kryzys finansowy – lekcja z krajów skandynawskich z początku lat 90. XX w. na czas obecnego kryzysu
- Wpływ kryzysu na MŚP
- Wpływ kryzysu na nowe państwa członkowskie i rola instrumentów na rzecz spójności
- UE–Chiny: wpływ globalnego kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego na partnerstwo (odbędzie się w Szanghaju 29 maja)
- Stosunki transatlantyckie (odbędzie się 31 maja).

- *Wizyty delegacji*

Wizyty delegacji pozwalają zbierać informacje w państwach o zasadniczym znaczeniu lub państwach, w których znajdują się najważniejsze instytucje. Stanowią one doskonałą okazję do spotkania partnerów i kluczowych graczy, którzy nie mogliby inaczej dostarczyć dowodów na posiedzenia komisji. W tym duchu komisja CRIS zaplanowała następujące wizyty delegacji:

- Bazylea i Genewa, Szwajcaria: spotkanie z kluczowymi postaciami światowych instytucji – Światowej Organizacji Handlu, Banku Rozrachunków Międzynarodowych, Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i Rady Stabilności Finansowej
- Ryga, Łotwa: spotkanie w celu wymiany poglądów z przedstawicielami głównych instytucji w państwie członkowskim, które szczególnie dotknął kryzys, a które skorzystało z instrumentu pomocy finansowej dla bilansów płatniczych oraz interwencji MFW
- Pekin i Szanghaj, Chiny: spotkanie w szczególności w celu zbadania kwestii zaburzeń światowej równowagi jako jednej z przyczyn kryzysu oraz omówienia przyszłych ram ładu światowego
- Waszyngton i Nowy Jork, USA: spotkanie w celu zebrania informacji u źródła kryzysu finansowego oraz w celu przedyskutowania dalszych zmian w ramach reformy ich regulacji i systemu nadzoru oraz globalnego zarządzania systemem finansowym

- *Zespół ekspertów*

Komisja CRIS powołała zespół ekspertów w charakterze partnera do dyskusji na temat swoich analiz i zaleceń. Składa się on ze znanych ekspertów z różnych dziedzin polityki wchodzących w zakres mandatu komisji CRIS oraz służy radą na poszczególne tematy sprawozdawcy i członkom komisji.

Analiza

Na podstawie zgromadzonych w poprzedniej fazie informacji i wiedzy komisja CRIS opracowała i poddała pod dyskusję szereg dokumentów tematycznych dotyczących zagadnień objętych swoim mandatem. Większość grup politycznych zobowiązano do skomentowania określonych tematów i przedstawienia swoich komentarzy członkom komisji. Komisja przygotowała projekty następujących dokumentów tematycznych i poddała je pod dyskusję:

- *Rozprzestrzenienie się kryzysu na realną gospodarkę i finanse publiczne UE - Alain LAMASSOURE (PPE)*

Zalecenia:

- UE powinna skoncentrować swoje strategie polityczne na kluczowym celu, jakim jest podwojenie potencjału wzrostu przez lepszą koordynację i restrukturyzację budżetu.

- Każde państwo członkowskie musi rozważyć najlepsze sposoby dostosowania swojego modelu rozwoju gospodarczego i przemyśleć swoją rolę w kontekście potencjału przemysłowego.
 - UE musi stawić czoła wyzwaniu starzejącego się społeczeństwa, w szczególności przez zatrudnienie i kształcenie pracowników.
 - Każde państwo członkowskie musi przywrócić kontrolę nad swoimi finansami publicznymi. Należy dokonać ponownego podziału wydatków celem wzmocnienia inwestycji w sektorach o dużym potencjale wzrostu oraz uzupełnienia deficytu wywołanego przez kryzys.
 - Solidarność europejska musi wyprzedzać solidarność międzynarodową. Unia musi zapewnić sobie odpowiednie mechanizmy, instrumenty i porozumienia polityczne zgodnie z Traktatem z Lizbony.
 - Należy zastanowić się nad polityką zagraniczną UE na świecie w dziedzinie gospodarki w sytuacji pokryzysowej.
- *Społeczny wpływ kryzysu na wyzwanie demograficzne w kontekście zatrudnienia i system emerytalny* - Nikolaos CHOUNTIS (GUE)

Zalecenia:

- UE musi skupić się na solidarności, ochronie miejsc pracy i sprawiedliwości społecznej.
 - Należy odwołać się od podnoszenia konkurencyjności w oparciu o naruszanie praw pracowniczych. Należy skupić się na podnoszeniu jakości produktów przy równoczesnym rozwoju edukacji, innowacyjności, nowych źródeł energii, nauki i technologii.
 - Należy znacznie podnieść budżet UE, a także przeorientować priorytety Europejskiego Banku Inwestycyjnego na stymulowanie zatrudnienia i spójności społecznej, rozwój edukacji, badań naukowych i innowacyjności, rozwój gospodarczy powiązany z ochroną środowiska, a także wprowadzanie nowych, czystych i odnawialnych źródeł energii.
 - Należy zreorganizować system ubezpieczeń społecznych w UE, zwłaszcza w celu wyeliminowania pracy nieobjętej ubezpieczeniem, a także z myślą o integracji migrantów, wspieraniu osób długotrwale bezrobotnych i grup narażonych na wykluczenie społeczne, zlikwidowanie możliwości spekulacji finansowych w zarządzaniu kapitałem w systemie ubezpieczeń społecznych przez rygorystyczne normy zarządcze i kontrolę państwa i partnerów społecznych, a także w celu skoordynowania niezależnych źródeł finansowania pochodzących z podatku od transakcji finansowych dostępnego na szczeblu europejskim z myślą o pomocy dla osób, które nie zdołały uzyskać pełnej emerytury ze względu na utratę pracy.
- *Kontrola finansowa i nadzór finansowy - przyszły model* - Anne E. JENSEN (ALDE)

Zalecenia:

- Istnieje potrzeba naprawy systemu kontroli i nadzoru rynku finansowego w Unii Europejskiej, czego celem jest uzupełnienie luk regulacyjnych, zapewnienie ochrony przez wystąpieniem przyszłych kryzysów, odzyskanie zaufania i opracowanie realnego i zrównoważonego systemu finansowego, chroniącego wzrost gospodarczy i zatrudnienie.

- Nadzór ostrożnościowy powinien być dostosowany do poszczególnych instytucji finansowych oraz stwarzać zachętę do ostrożnego działania, powinien narzucać ograniczenia w celu zmniejszenia nadmiernego podejmowania ryzyka i zachęcać do „prawdziwej przedsiębiorczości”.
 - Formułowanie zasad polityki powinno koncentrować się na cyklu koniunktury-dekonunktury, ponieważ wzmożona kontrola w okresach koniunktury ograniczyłaby amplitudę dekonunktury.
 - Nacisk na kontrolę powinien doprowadzić do ograniczenia ryzyka podejmowanego przez instytucje finansowe i ułatwić ich rozwiązanie, jeśli dojdzie do ich upadku.
 - Należy dokonać przeglądu standardów rachunkowości, tak aby można było za ich pomocą dostarczać wiarygodne informacje uczestnikom rynku.
 - Model rynków instrumentów finansowych musi uzupełniać kontrola produktów.
 - Unia Europejska musi aktywnie uczestniczyć na arenie międzynarodowej w przeprowadzaniu głównej reformy światowego systemu finansowego. Niemniej jednak tam, gdzie postępy na szczeblu międzynarodowym nie sięgają wystarczająco daleko, UE powinna stać się przykładem dla innych.
- *Rola instrumentów na rzecz spójności i solidarności w procesie odbudowy i restrukturyzacji europejskiej gospodarki* - Danuta HÜBNER (PPE)

Zalecenia:

- UE potrzeba większej koordynacji i lepszego wykorzystania efektu synergii między różnymi szczeblami rządów publicznych i różnymi strategiami politycznymi.
 - Przy opracowywaniu polityk wychodzenia z kryzysu należy uwzględnić specyfikę terytorialną i asymetryczne skutki kryzysu.
 - Należy uzgodnić schematy inwestowania w związku z wychodzeniem z kryzysu z priorytetami długoterminowego wzrostu.
 - Należy wzmocnić lokalną działalność pożyczkową przez silne banki regionalne i wsparcie ze strony EFI.
 - Polityka spójności powinna być głównym mechanizmem realizacji strategii UE 2020.
- *Europejskie zarządzanie gospodarcze i narzędzia UE służące ożywieniu gospodarczemu i społecznemu* - Magdalena ALVAREZ (S&D)

Zalecenia:

- Konieczne jest lepsze zarządzanie europejskim systemem finansowym. Na poziomie krajowym należy zdefiniować mechanizmy, tak aby środki wzmocnienia i rekapitalizacji krajowych systemów finansowych spełniały wytyczne nakreślone przez UE. Na szczeblu UE należy zadbać o przyśpieszenie i pogłębienie rozpoczętych reform europejskiego systemu finansowego, utworzyć fundusz stabilizacyjny, europejski fundusz gwarancji depozytów, europejską agencję ratingową, listę zawierającą rejestr instrumentów finansowych według związanego z nimi ryzyka, utworzyć izby rozrachunkowe na rynkach nieregulowanych lub nieoficjalnych i wskaźniki o charakterze antycyklicznym.
- Europejska polityka podatkowa powinna być skoordynowana, zrównoważona i antycykliczna. W tym celu:

- państwa członkowskie powinny koncentrować się na walce z oszustwami podatkowymi; dlatego też dyrektywy w sprawie oszczędności i współpracy administracyjnej UE powinny wprowadzać szereg ogólnoeuropejskich podatków, takich jak podatek od transakcji finansowych, podatek od premii czy podatek od zużycia węgla;
 - państwa członkowskie muszą wprowadzić dogłębne zmiany w swojej polityce wydatkowania – promować aktywną politykę na rzecz zatrudnienia, zapewniać silne wsparcie dla MŚP, wspierać restrukturyzację sektora przemysłu, wyraźnie zobowiązać się do inwestowania w tzw. trójkąt wiedzy oraz objąć priorytetem zielone technologie;
 - polityka krajowa powinna być koordynowana przez pakt stabilizacji i wzrostu, jedyny element harmonizacji budżetowej i główny element zarządzania gospodarczego w UGW; należy przyspieszyć reformy przewidziane w Eurostat, w zakresie kontroli rachunków budżetowych;
 - należy wzmocnić rolę EBI na szczeblu UE.
 - UE potrzebuje nowego modelu wzrostu. Powinien on skupić się na restrukturyzacji sektora finansowego, co sprawi, że będzie trwalszy, bardziej przejrzysty i przeznaczony dla rzeczywistej gospodarki.
- *Europejska gospodarka i przemysł w obliczu wyzwań związanych ze zmianą klimatu - Bas EICKHOUT (Zieloni)*

Zalecenia:

- Wpływ na środowisko powinien zostać wliczony w koszty przez zaostrzenie pułapu unijnego system ETS, wprowadzenie pełnej możliwości zbywania, zrównywanie cen i ustalenie rezerwowej ceny aukcyjnej, a także przez wprowadzenie podatku węglowego w sektorach nieobjętych systemem ETS, wprowadzenie podatku od transakcji finansowych, wprowadzenie instrumentu rynkowego na rzecz różnorodności biologicznej oraz stopniowe znoszenie subwencji dla działań od szkodliwych dla środowiska.
- Należy dokonać poprawy prawodawstwa w zakresie oszczędzania energii, gleby, recyklingu i odnawialnych źródeł energii przez: przyspieszenie przyjęcia dyrektywy dotyczącej gleby, poprawę pułapów i definicji odnoszących się do recyklingu, wprowadzenie standardu dotyczącego osiągnięć w zakresie emisji dla elektrowni, oraz rozwijanie planu połączeń wzajemnych na rzecz Europejskiej inteligentnej sieci.
- Te zmiany mogą być finansowane przez wprowadzenie dotacji na rozwijanie innowacyjnych i trwałych technologii oraz umożliwianie przedsiębiorstwom i jednostkom dostępu do finansowania środków energooszczędnych. nadanie priorytetowego znaczenia kwestii zmian klimatu w nadchodzącej reformie budżetu, powiązanie funduszy strukturalnych UE z warunkami społecznymi i środowiskowymi, oferowanie stawek preferencyjnych w celu finansowania projektów o wyższej społecznej i środowiskowej wartości za pośrednictwem EBI oraz wydawanie przez Komisję obligacji ekologicznych gwarantowanych przez państwa członkowskie w celu finansowania ekologicznych inwestycji.
- Zagadnienia związane z klimatem powinny zostać włączone do innych polityk UE.

- *Globalne zarządzanie, międzynarodowa polityka pieniężna i regulowanie zaburzeń światowej równowagi (łącznie z problemem dotyczącym rajów podatkowych) - Kay SWINBURNE (ECR)*

Zalecenia:

- Należy wziąć pod uwagę co następuje: wdrożenie procyklicznej polityki monetarnej w odniesieniu do stóp procentowych, pytanie, czy docelowo da się uzasadnić wyższą stopę inflacji w skali globalnej, sytuację na rynku paliwowym, elementy nierównowagi w krajach produkujących ropę i OPEC oraz ściślejszą koordynację polityki podatkowej w skali globalnej za pośrednictwem G20 w celu zmniejszenia możliwości dla arbitralnych rozwiązań w dziedzinie podatków.
 - Należy ponadto uwzględnić znaczenie subiektywnych opinii organów nadzorczych i kierowniczych w trudnej sytuacji rynkowej, rzadsze odwoływanie się do modelowania matematycznego, zakaz odkupywania i anulowania uprzednio wyemitowanych akcji w celu ograniczenia organicznego wzrostu w instytucjach finansowych, plany awaryjne określające szczegółowo sposób likwidacji oraz zminimalizowanie zachęt podatkowych, które sprzyjają zadłużeniu bardziej niż finansowaniu przez emisję akcji.
 - Wszystkie państwa członkowskie powinny obowiązywać nałożony przez nie same wymóg publikowania rzetelnych i przejrzystych sprawozdań finansowych.
- *Strategie wyjścia z kryzysu gospodarczego: aspekty finansowe i monetarne, MŚP, innowacje i nowe możliwości trwałego wzrostu - Regina BASTOS (PPE)*

Zalecenia:

- MŚP jako motor odnowy oraz przyszłego wzrostu i dobrobytu UE:
 - wzmocnienie społecznej gospodarki rynkowej przy unikaniu ograniczeń konkurencji,
 - pełne wykorzystanie zdolności rynku wewnętrznego oraz nowych możliwości prowadzenia działalności przez MŚP na terenie całej UE,
 - nowa społeczna karta małych przedsiębiorstw,
 - punkt kompleksowej obsługi dla każdej kwestii administracyjnej związanej z MŚP,
 - stworzenie sieci europejskiej sieci konsultacyjnej osób starszych,
 - koordynacja polityki podatkowej dotyczącej MŚP, tworzenie bodźców podatkowych i zapewnianie dotacji dla MŚP,
 - tworzenie wymiaru zewnętrznego polityki MŚP w celu umożliwienia im konkurowania na rynku międzynarodowym.
- Innowacje:
 - tworzenie ściślejszego powiązania między przemysłem a innowacjami,
 - nowe partnerstwa pomiędzy działalnością gospodarczą, nauką i badaniami naukowymi prowadzonymi przez uniwersytety,
 - popieranie innowacji opartych na wiedzy.
- Trwały wzrost:
 - zwiększenie możliwości zatrudnienia za pomocą projektu „Jedno MŚP - jedno stanowisko pracy” (ang. One SME - One Job),
 - wykorzystanie MŚP jako narzędzi odnowy tkanki gospodarczej i społecznej,

- przekazanie uprawnień społecznościom: realizacja globalnych decyzji na szczeblu lokalnym,
- poszukiwanie aktywnego podejścia do wykluczenia, które często równa się ubóstwu,
- wykorzystanie pełnego potencjału rodzącego się społeczeństwa informacyjnego w celu zaangażowania społeczności lokalnej w trwałe planowanie społeczeństwa.

Zalecenia sprawozdawczynie

Jeżeli chodzi o pierwszy punkt mandatu komisji specjalnej, sprawozdawczynie uważa, że kryzys finansowy, który rozwinął się od lata 2007 r., był w tej czy innej formie oczekiwany. Rozpoczął się na rynku amerykańskich subprimes, choć mógł wybuchnąć gdzie indziej. To co sprawia ogromne wrażenie to przede wszystkim tempo rozprzestrzeniania się kryzysu (przecież rynek subprimes reprezentował w roku 2007 zaledwie 13% kwot zaciągniętych tytułem kredytów nieruchomościowych w Stanach Zjednoczonych), a także jego wpływ na inne rynki, w pierwszym rzędzie rynek europejski, szkody społeczne, jakie spowodował oraz niepewność co do warunków jego zakończenia.

Jak każdy kryzys finansowy, ma on **wiele źródeł**. Po pierwsze jest wyrazem rzeczywistej sytuacji gospodarczej związanej ze sposobem wzrostu Stanów Zjednoczonych w nowej erze kapitalizmu epoki globalizacji i nierównowagi światowej oraz konieczności masowych dostosowań z niej wynikających. Powiększająca się nierówność społeczna na skalę światową i w obrębie poszczególnych państw wraz ze spadkiem udziału płac w redystrybucji wartości dodanej od początku lat 80. oraz spadek siły nabywczej gospodarstw domowych i rozwój konsumpcji w oparciu o ich nadmierne zadłużenie odegrały zasadniczą rolę w powstaniu tej nierównowagi, a także niektórych „innowacji finansowych”.

I wreszcie kryzys ten uosabia nadużycia wynikające z nadmiernej skłonności do podejmowania ryzyka w celu stymulacji zysku w zglobalizowanym systemie finansowym niewystarczająco regulowanym czy nadzorowanym. Kryzys ten obnaża system gospodarczy i zarządzania, który osiągnął pewne granice.

Jeżeli chodzi o drugi punkt, sprawozdawczynie jest zdania, że **pierwszy wniosek, jaki można z niego wyciągnąć, dotyczy zakłócenia procesów podejmowania decyzji**. Zdecydowanie bowiem podczas tego kryzysu dopóki nie było konieczności, nie było także woli („Tańczmy, póki gra muzyka¹”), a koszty braku współpracy zostały poniesione w całej okazałości przez zglobalizowany świat oraz przez Unię Europejską. Kiedy rynki ogarnęła panika, pierwsza reakcja państw członkowskich była zdezorganizowana, czego skutki natychmiast dały się odczuć. Dopiero gdy państwa członkowskie zaczęły sygnalizować swoją wolę wspólnego uporania się z globalnym kryzysem, sytuacja odwróciła się, gdyż rynki postawiły państwa pod nadzorem. Zaraz po wyjściu z kryzysu pada bardzo jasne pytanie o miejsce światowego zarządzania, wychodzącego poza mnożenie forów, a także miejsce władz politycznych w stosunku do EBC, żeby umożliwić skuteczne zarządzanie Unią Gospodarczą i Walutową. Potrzebny był aż kryzys, żeby zorganizowała się Eurogrupa na szczeblu szefów państw i

¹ Cytat z wypowiedzi prezesa Citigroup, Charles'a O. Prince'a w wywiadzie dla Financial Times w lipcu 2007 r.

rządów, o co nawoływaliśmy już od dawna. W przyszłości musi to prowadzić do wyposażenia Unii w mechanizmy zarządzania gospodarką przystosowane do sytuacji zwyczajnych oraz do sytuacji pilnych.

To, co uderza po stronie Komisji – poza kwestiami osobowymi – to trudności w zarządzaniu tego rodzaju kryzysem i niedostosowanie organizacyjne, z polityką makroekonomiczną obudowaną procedurami z jednej strony a prawodawstwem na rynkach finansowych i połączeniem z koordynacją nadzorców krajowych z drugiej. Taka organizacja nie pomaga zająć się wpływem jednego aspektu na drugi ani koniecznością krzyżowania analiz makro- i mikroostrożnościowych.

W świetle tych zakłóceń sprawozdawczyni jest przekonana, że w przyszłości należy znacznie uodpornić nasz model gospodarczy na kryzysy przez dogłębne wyrównanie jego zasadniczych składników. Unia, żeby być skuteczną, musi liczyć na swoje własne siły. Tam, gdzie uprawnienia są dzielone z państwami członkowskimi, Unia musi w pełni odgrywać swoją rolę, opierać się na wewnętrznej sile, żeby zaważyć na organizacji globalizacji. Unia nie może dłużej stawiać na wzrost w innych regionach świata i musi potwierdzić własne interesy, ale także własne wartości na szczeblu globalnym.

Drugim elementem analizy dotychczasowych reakcji na kryzys jest gotowość do udzielenia pomocy dla sektora finansowego i jej wielkość. Od początku kryzysu zdaniem wielu osób nastąpiło sprywatyzowanie zysków i uspołecznienie strat. W sytuacji naznaczonej spadkiem siły nabywczej mogłoby powstać duże niezrozumienie w stosunku do spektakularnych kwot uwalnianych przez państwa w przeciągu kilku dni, żeby ratować sektor bankowy. Recesja gospodarki europejskiej zmusiła państwa członkowskie do masowego wsparcia reaktywacji działalności gospodarczej. Pomoc ta nadal ma zasadnicze znaczenie i wszelkie przedwczesne zaprzestanie interwencji publicznej osłabiłoby ożywienie gospodarcze. Powaga sytuacji obliguje również Unię Europejską do działania, także w obszarze społecznym, ponieważ obywatele Unii łączą przeżywaną sytuację społeczną także z jej funkcjonowaniem, niezależnie od posiadanych przez nią rzeczywistych uprawnień. W przeciwnym razie będziemy mieć do czynienia z narastaniem ruchów nacjonalistycznych, protekcjonizmu i obróceniem się opinii przeciwko Unii. Już tylko tworzenie miejsc pracy spowodowane kaskadowo przyszłą ekologiczną rewolucją przemysłową będzie z pewnością użyteczne, ale niewystarczające. **Dlatego też jednym z głównych wyzwań w obecnej fazie kryzysu jest utrzymanie w dłuższej perspektywie wystarczająco silnej presji politycznej,** żeby skorygować obecne zakłócenia rynkowe i odbudować system w służbie finansowania rzeczywistej gospodarki. Bowiem odbudowa rynków finansowych musi być bardziej nakierowana na potrzeby gospodarki, długoterminowe inwestycje, wyzwania, jakimi są zmiany klimatu i starzenie się ludności. Dotychczas warunki tej reorientacji nie były pod kontrolą, ponieważ zasadnicze negocjacje odbywają się twarzą w twarz pomiędzy podmiotami rynków finansowych i władzami publicznymi.

Wnioski, wyzwania i przyszłe prace

Podczas gdy Unia przeżywa najpoważniejszy od czasu jej powstania kryzys społeczny i gospodarczy, który podważa to, co do tej pory stanowiło jej fundamenty, czy to w postaci rynku wewnętrznego, polityki konkurencji czy paktu stabilności, niemożliwe jest spojrzenie na dziesięć lat do przodu bez uwzględnienia obecnej sytuacji, a więc stwierżeń i wyzwań

zidentyfikowanych w niniejszym sprawozdaniu. Opracowanie strategii UE 2020 powinno być wpisane w te ramy zarządzania kryzysowego oraz strategii mającej nastąpić po kryzysie.

Te strategiczne dla Unii Europejskiej działania powinny być również być prowadzone w ścisłej współpracy z parlamentami państw członkowskich, partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim, a także być opracowane przy dużo większym zaangażowaniu Parlamentu Europejskiego. Konsultacje, których dzisiaj brak ze strony Rady i Komisji, zostały umieszczone jako trzecie zadanie komisji specjalnej i powinny znaleźć się w sercu prac prowadzonych w ramach przedłużonego mandatu. O ile bowiem praca komisji specjalnej nad kryzysem, wykonana od jej powołania, pozwoliła na wyciągnięcie wniosków i sformułowanie szczegółowych zaleceń co do niektórych punktów, o tyle konieczne jest dalej idące działanie polegające na wymianie poglądów na tej podstawie z parlamentami państw członkowskich, żeby przekształcić te zalecenia we wnioski legislacyjne i przetworzyć uzyskane wyniki w program prac.

Położenie kresu działalności tej komisji specjalnej pozwoliłoby sądzić, że kryzys został przezwyciężony, tymczasem sytuacja na rynkach finansowych nie jest ustabilizowana, a skutki gospodarcze i społeczne tego wielkiego krachu nie są jeszcze znane i mają głęboki i długoterminowy oddźwięk. Wszystkie trwające czy przewidziane prace (strategia UE 2020 i nowe wytyczne, zarządzanie gospodarcze, perspektywy finansowe, regulacja i nadzór, reforma ładu światowego i reprezentacja Unii) muszą wychodzić z założenia, że dotychczasowy model się nie sprawdził. Z tego powodu zwracamy się o przedłużenie mandatu tej komisji specjalnej. Umożliwiłoby to zapewnienie dogłębnego nadzoru nad tą wielostronną agendą, pogłębienie jej analizy i zaleceń politycznych w oparciu o program pracy do określenia oraz sporządzenie sprawozdania podsumowującego w drugim półroczu 2011 r.

STRESZCZENIE

Komisja Specjalna ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego stwierdza następujące przyczyny, skutki, reakcje i środki zaradcze w związku z kryzysem:

Wśród głównych przyczyn kryzysu finansowego znalazły się zaburzenia światowej równowagi, niedostateczne uregulowania finansowe, swobodna polityka pieniężna w USA, złożoność i nieprzejrzystość produktów finansowych wraz ze złymi środkami zachęcającymi do podejmowania ryzyka i system szybkich zysków, konflikt interesów agencji oceniających zdolność kredytową, nieuregulowane produkty pochodne, nierówność społeczna i zachowania wrogie wobec środowiska.

Obecne zaburzenia gospodarcze doprowadziły do ogólnoświatowego zahamowania działalności gospodarczej i spowodowały światowy kryzys gospodarczy i społeczny, mający znaczny wpływ na bezrobocie, ubóstwo i wykluczenie społeczne. Środki zaradcze przyjęte w UE odniosły pozytywny skutek i z zadowoleniem przyjęto utworzenie europejskiego mechanizmu stabilizacji. Jednak poziom koordynacji między poszczególnymi krajowymi planami naprawczymi był zbyt skromny i Komisja powinna złożyć sprawozdanie z ich skuteczności. Kryzys pokazał konieczność zwiększenia w przyszłości wymiaru europejskiego.

Dlatego Parlament Europejski jest zdania, że Europa potrzebuje bardziej zjednoczonej, skutecznej i mniej biurokratycznej Unii, a Komisja, która ma za zadanie określać ogólny interes europejski i bronić go, musi w ramach swojego prawa do inicjatywy stawiać na pierwszym miejscu swoje zobowiązanie do działania w imieniu Unii tam, gdzie dysponuje dzielonymi uprawnieniami lub uprawnieniami do koordynacji.

Komisja powinna przejąć pełną odpowiedzialność w celu umożliwienia pilotażu i finansowania projektów, zwłaszcza w następujących dziedzinach:

- odnawialne źródła energii i magazynowanie zielonej energii;
- efektywność energetyczna, zwłaszcza w sektorze transportu i budownictwa;
- rozwijanie europejskiej sieci energetycznej i inteligentnych sieci;
- publiczna sieć szybkiej kolei w całej Unii;
- krytyczna infrastruktura i szybki dostęp do Internetu w całej Unii;
- zapewnienie wiodącej roli UE w dziedzinie e-zdrowia.

Parlament Europejski uważa również, że o ile istnieje porozumienie co do tych elementów rządzenia i działania Unii w dziedzinach objętych podziałem uprawnień i działaniami uzupełniającymi, o tyle Unia musi wyposażyć się w środki, między innymi finansowe, na miarę takiej strategii.

Kryzys ukazał ograniczenia samoregulacji. Dlatego Parlament Europejski wzywa do stworzenia systemu nadzoru i regulacji, który nie będzie zezwalał na nieuwzględnianie transakcji finansowych, instrumentów finansowych i instytucji finansowych w księgach rachunkowych. Aby osiągnąć ten cel należy podjąć następujące pilne działania:

- wprowadzenie przepisów o bardziej antycyklicznym charakterze;
- ograniczenie ryzyka systemowego powodowanego przez duże i/lub wzajemnie powiązane instytucje („zbyt duże, by mogły zbankrutować”) i rynki instrumentów pochodnych;
- wcielenie w życie solidnego zarządzania wynagrodzeniami w celu wyeliminowania konfliktów interesów i wprowadzenia dłuższej perspektywy czasowej do systemu finansowego;
- wzmocnienie ogólnoeuropejskich i światowych struktur regulacyjnych i nadzorczych;
- zbadanie przypadków wykorzystywania transakcji pozabilansowych i rozpowszechnienia się spółek celowych i spółek specjalnego przeznaczenia;
- wprowadzenie podatku od transakcji finansowych;
- wprowadzenie nowych standardów dla danych statystycznych dotyczących sektora finansowego;
- polepszenie warunków związanych z prawami głosu akcjonariuszy.

Parlament Europejski ubolewa z powodu nieprawidłowego egzekwowania postanowień paktu stabilności i wzrostu oraz wzywa do stworzenia lepszych mechanizmów zachęt i sankcji w celu zapewnienia jego przestrzegania w ramach wyraźnych kompetencji Komisji Europejskiej. Uważa również, że unia walutowa wymaga ścisłej koordynacji polityki gospodarczej, budżetowej i społecznej. W związku z tym UE powinna być lepiej wyposażona w antycykliczne instrumenty zarządzania polityką gospodarczą.

Należy pogłębić wielostronny nadzór, kierując środki dostosowawcze zarówno do państw w sytuacji deficytu, jak i nadwyżek, z uwzględnieniem specyficznej sytuacji każdego państwa; ponadto potrzebna jest większa przejrzystość w odniesieniu do publicznych danych finansowych.

Parlament Europejski proponuje utworzenie stanowiska „Pana/Pani Euro”, piastowanego przez wiceprzewodniczącego Komisji i przewodniczącego Eurogrupy, uosabiającego koordynację gospodarczą i mającego moc sprawczą.

Ponadto państwa członkowskie muszą koordynować swoją politykę budżetową oraz udostępniać do wglądu swoje rejestry innym państwom członkowskim. Wymaga to zwiększenia porównywalności wydatków w budżetach krajowych, do czego powinny doprowadzić Rada i Komisja.

Rynek wewnętrzny to jedna z głównych sił napędowych wzrostu w Europie; dlatego strategia

UE 2020 powinna posłużyć za konkretny program na rzecz strategicznych inwestycji długoterminowych i zatrudnienia w celu przezwyciężenia kryzysu gospodarczego i umocnienia rynku wewnętrznego.

Dalszy rozwój wewnętrznego rynku Unii Europejskiej wymaga skoordynowanego podejścia zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu UE, tak by czerpać z najlepszych sposobów postępowania w walce z oszustwami podatkowymi oraz unikaniem opodatkowania. W tym kontekście Parlament Europejski popiera pomysł utworzenia grupy ds. polityki podatkowej jako ważny krok w celu zachęcenia do dialogu międzyrządowego na temat polityki podatkowej i opowiada się za systemem podatkowym umożliwiającym złagodzenie opodatkowania pracy oraz wspieranie i tworzenie zachęt do zwiększania zatrudnienia, innowacji i długofalowych inwestycji.

Instrumenty spójności to kluczowe narzędzie pomocy dla najbardziej potrzebujących regionów w pokonywaniu skutków kryzysu przez wspieranie inwestycji w infrastrukturę, przedsiębiorstwa i miejsca pracy. Dlatego niezbędne jest powiązanie długoterminowej strategii inwestycyjnej UE, wspieranej m.in. przez politykę spójności, z rezultatami w zakresie konkurencyjności, wzrostu, tworzenia i utrzymywania godnych miejsc pracy i ochrony środowiska.

Parlament Europejski jest zdania, że strategia UE 2020 ma kluczowe znaczenie dla UE, by stała się ona konkurencyjna, socjalna i zrównoważona oraz jest przekonany, że należy wzmocnić strukturę zarządzania w ramach UE 2020 w oparciu o instrumenty UE w miejsce inicjatyw międzyrządowych.

Oprócz finansowania MŚP UE musi przyjąć aktywne i skoordynowane podejście do finansowania badań i innowacji, a zatem budżet UE powinien służyć za katalizator w dziedzinie badań i rozwoju, innowacji oraz tworzenia nowych przedsiębiorstw i miejsc pracy.

Tworzenie trwałych miejsc pracy i wysokiej jakości zatrudnienie powinno stanowić główny priorytet; dlatego Parlament Europejski nalega, by Unia połączyła działania na rzecz zatrudnienia ze środkami walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym i uważa, że dalsze wysiłki na rzecz wspierania tworzenia nowych miejsc pracy muszą skupiać się w szczególności na zatrudnianiu młodych ludzi i poprawie warunków pracy, a także na tworzeniu skutecznie funkcjonującego wewnętrznego rynku pracowników, aby uniknąć sytuacji, w której kryzys pogłębi dodatkowo nierówności.

Należy uwypuklić istotną rolę odgrywaną w gospodarce przez MŚP, które są kluczowymi generatorami zatrudnienia i siłą napędową badań, innowacji i wzrostu; zakłada to ułatwianie MŚP dostępu do kredytów, utworzenie unijnego funduszu gwarancyjnego dla MŚP oraz przeprowadzenie oceny istniejących systemów finansowania. Ponadto Parlament Europejski zwraca się do Komisji o znaczne ograniczenie biurokracji związanej z zamówieniami publicznymi w odniesieniu do MŚP, ograniczenie biurokracji w ogóle i zaproponowanie utworzenia punktów kompleksowej obsługi, jeżeli chodzi o wszystkie kwestie administracyjne dotyczące MŚP.

Duża liczba krajów rozwijających się została poważnie narażona na konsekwencje kryzysu finansowego; w związku z tym Parlament Europejski wzywa do potwierdzenia zobowiązań państw członkowskich jeżeli chodzi o pomoc na rzecz rozwoju oraz o zbadanie dodatkowych

innowacyjnych źródeł finansowania.

Parlament Europejski dostrzega słabości i kłopoty spowodowane przez brak prawnie wiążących kompetencji oraz wzajemną izolację światowych instytucji finansowych i gospodarczych. Kładzie zatem nacisk na pilną konieczność stworzenia zasadnych, skutecznych i wydajnych instytucji globalnego zarządzania gospodarczego, które będą bazować na istniejących instytucjach, takich jak MFW, ONZ, Rada Stabilności Finansowej, Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, RMSR i IOSCO, a także uzupełniać je i usprawniać ich działanie; wreszcie, Parlament Europejski stwierdza, że do Unia Europejska musi przemawiać jednym głosem na forach tych instytucji w celu maksymalnego zwiększenia swojego wpływu.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	29.9.2010
Wynik głosowania końcowego	+ : 33 - : 2 0 : 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Burkhard Balz, Regina Bastos, Pervenche Berès, Mario Borghezio, Udo Bullmann, Sergio Gaetano Cofferati, Frank Engel, Elisa Ferreira, Vicky Ford, Jean-Paul Gauzès, Robert Goebbels, Monika Hohlmeier, Danuta Maria Hübner, Stephen Hughes, Iliana Ivanova, Liisa Jaakonsaari, Othmar Karas, Wolf Klinz, Hans-Peter Martin, Rolandas Paksas, Olle Schmidt, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Marita Ulvskog, Corien Wortmann-Kool
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Bendt Bendtsen, Cornelis de Jong, Leonardo Domenici, Bas Eickhout, Diogo Feio, Kinga Göncz, Arturs Krišjānis Kariņš, Thomas Mann, Sirpa Pietikäinen, Peter Skinner
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jorgo Chatzimarkakis, Holger Krahmer, Marit Paulsen